

REFORMÁTUS

Újság

Gyülekezeti tájékoztató

2014. április

XXI. évf. 4. szám

Virágvasárnaptól a Golgotáig

„Örülj nagyon, Sionnak leánya, örvendezz Jeruzsálem leánya!

Íme, jön néked a te királyod, igaz és szabadító ő, szegény és számárháton ülő, nőtény számárnak vehén! (Zak. 9, 9)

Virágvasárnap. Ilyen, jelentőségéhez méltó szép neve van ennek a napnak. „Egyetlen keresztyén ünnepnek sem tudott a magyar lélek olyan találó nevet adni, mint Krisztus királyi bevonulása napjának.” – Mondta egy lelkész. – Nálunk ilyenkor már nyílnak a tavasz első virágai. A megújuló, zöldbe boruló természet is reménységet gerjesztő örömet áraszt... Örömet hozott az első virágvasárnap is.

Jézus Krisztus, hogy beteljesítse Zakariás próféta róla szóló jövendölését, nem földi királyként, büszke paripán, hanem a mennyeknek nagy Királyaként, alázatosan, számárháton, de méltóságteljesen vonul be Jeruzsálembe. Kezdetben a tanítványai kíséretével, majd a hozzájuk csatlakozók egyre növekedő sokaságával. A tömegeből sokan zöld ágakat az Úr Jézus elé szórva, ruháikat az útra terítve, kiáltották: „Áldott, aki jó az Úrnak nevében!” (Zsolt.21, 9) Lélekpezsdítő szép látvány ez, csak az a kérdés, hogy ebből az örvendező, Krisztust dicsőítő nagy sokaságból hányan, és meddig kísérik el őt tovább vezető útján?...

Jeruzsálembe érkezve, a nép azt remélte, hogy Krisztus most már elkezdheti megvalósítani királyi uralmát és megszabadítja Izráel népét a római elnyomóktól... Ő azonban a templomba megy, és Atyja házából korbáccsal üti ki az árusokat és a pénzváltókat. Itt a hozsánnázás már elhallgat, csak a gyermekek ajkáról zeng Krisztus felé. Ezt nem értette meg a nép, - mert rejtve volt előttük, hogy Krisztusnak nem a földi elnyomástól, hanem a bűnből és a Sátán hatalmából szabadítja meg az emberi szíveket, hogy ő nem földi uralkodó, hanem mennyei Király. Ismét eljön majd, de már nem számárháton, és alázatosan, hanem „Az

ég felhőiben nagy hatalommal és dicsőséggel.” (Mát. 24, 30) Ekkor töröl el minden hatalmat és erőt, és magvalósítja dicsőséges uralkodását, amint a próféták megjövendölték. „És uralma növekedésének és dicsőségének nem lesz vége.” (Ézs. 9, 7)

Az első virágvasárnap hasonló képe látható a mai időkben is. A nagy ünnepeken és a gyülekezeteink ünnepi alkalmain sokan örömmel vesznek részt, de a vasárnapi istentiszteleteken már nem láthatóak... És vannak, akik az igehirdetést is örömmel hallgatják addig, amíg az Ige nem róluk szól. De mikor már bele világít lelkünk mélyébe, és felfedi, elítéli bűnös életünket, akkor már bezárják szívüket.

Elhallgat Krisztust ünneplő és őt dicsőítő éneklésük is, mint az első hozsánnázó szalmaláng is, elhaló lelkesedése...

Nem kíséri sokaság Krisztust, amikor a tanítványjaival megy a Gecsemáné kertjének csendjébe, hogy felkészüljön a rá váró szenvedései elviselésére. Egyedül vívja meg véres verejtéket hullató, tusakodó imádkozásban utolsó, döntő nagy harcát. Mert hiába kérte tanítványait az együttes

imádkozásra, ők mindnyájan elaludnak. Ő azonban lélekben megerősödve bátran megy az elfogatására küldött fegyveres csapat elé, akik fenséges megjelenésére arccal a földre esnek előtte. De ő engedi magát megkötözni, és elszántan megy a fájdalmak útjára... A félelembe esett tanítványai pedig Mesterüket magára hagyva, gyáván elmenekülnek.

Ez történik velünk is, ha állhatatos imádkozás nélkül elerőtlenedett lelki állapotban, váratlanul fenyegető helyzetbe, vagy erős kísértésbe kerülünk, mi is ugyanúgy elbukunk, mint a tanítványok, - szegyet hozva Krisztust követő voltunkra. Jézus Krisztus az elfogatása után ide – oda hurcoltatásait és megcsúfoltatását csodálatos méltósággal viselte el. Halálra ítéltetését hősies elszántsággal fogadva, indult a rettenetes szenvedések elhordozására. Amikor keresztfáját hordozva kísérik a vesztőhelyre, nincs

**A FELTÁMADÁS HITÉBEN MEGÉLT HÚSVÉTOT KÍVÁN
MINDEN KEDVES OLVASÓNAK A SZERKESZTŐSÉG**

mellette egyetlen tanítványa sem. Amikor összeroskad, nincs aki felemelje. A katonák egy éppen arra menő emberrel vitetik tovább a keresztyét...

Az élet súlyos terheiben összeroskadt minden emberben nekünk ma is Megváltó Urunk megaláztatását kell meglátnunk, és minden tőlünk telhető segítséget meg kell adnunk, ahogy Ő meghagyta: „Amennyiben megcselekedtél egyet az én legkisebb atyámfiai közül, én velem cselekedtél meg.” (Mát. 25, 40)

Bár teste, lelke fájdalomtól sajgott, saját helyzetén túltekintve, Jeruzsálem népének előre látott borzalmas szenvedéseire gondolva, így szólt az öt sirató asszonyokhoz: „Jeruzsálemnek leányai, ne én rajtam, hanem magatokon sírjatok és a ti magzataikon. Mert ha ezt művelik velem a zöldellő fán, mi esik a száraz fán?... (Luk. 23: 28, 31) Így akarta az öt siratókat, igazi bűnbánatra indítani, amely nem csak az érzelmeket, hanem a szíveket és az akaratot is áthatva a megtérés útjára vezérli őket...

Jeruzsálem végpusztulása harminchat év múlva bekövetkezett. „Kő-kövön nem maradt,” – amint Jézus Krisztus megmondta. Népének borzalmas szenvedéseiről az akkor élt zsidó történetíró Josephus többek között ezt írja: „Nem volt még nemzet a világon, és nem is lesz, melynek szenvedései hasonlíthatók Jeruzsálem lakosaihoz, ostromlásainak napjai alatt.” Ekkor pusztult el a templom is, és a zsidó nép szétszóródott az egész világon. És mivel Jézus Krisztust nem fogadták el Megváltójuknak, bűneiket nem ismerték el, és nem siratták el, ezért azóta sirva járnak Jeruzsálem elpusztult falainak romjaiból megmaradt részéhez és mély fájdalommal itt siratják régmúlt dicsőséges történelmüket. „A bűnt valamikor meg kell siratni, ha nem az ítélet lesújtása előtt, akkor azután, ha nem az életben, akkor az örökkévalóságban.”

„A fájdalmak embere” című könyvében írja ezt a megszívlelendő figyelmeztetést Dr. Stalkers James, amely nem csak a zsidó népnek szól, hanem minden nemzet fiainak és ugyan-úgy nekünk is.

Az Úr Jézus meghurcoltatása akkor ért véget, amikor az öt kísérő sokasággal a vesztőhelyre érkezett. Ez a nevezetes

hely a Golgota. Ez az elátkozott világnak szent helye és középpontja. Ezen a helyen tette az Úr próbára Ábrahám hitét, hogy kérésére kész-e feláldozni egyetlen fiát?... Engedelmessége bizonyítását látva, egy bárányt adott neki az Úr gyermeke helyett, a feláldozásra. Előképe volt ez annak, hogy évszázadok múlva, itt adja valóságosan áldozatra az Úr egyetlen Fiát, mint ártatlan Bárányt...

Erről szólt Ézsaiás próféta jövendölése, hogy Jézus Krisztus, aki „mint bárány mézsárszékre vitetik,” – itt végzi el egyetlen, tökéletes áldozatát a bűnös emberiség megváltásáért. A Golgotára irányítja az evangélium hirdetése is a bűneik nyomorúságaiban vergődők tekintetét... Itt tárulhat fel bűneink sokaságának szörnyű valósága, melyet csak Jézus Krisztus érettünk kiontott vére moshat le rólunk... – A keresztre ilyen hittel néző ember kegyelmet nyer. Minden nyugtalan, békességet kereső lélek, mely eddig sehol és semmiben békességet nem talált, annyi sok küzdelmes kereséstől elfáradtan, itt végre megpihen és „minden emberi értelmet felülhaladó békességet talál...”

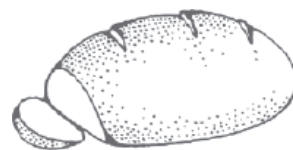
Számunkra az a legfontosabb kérdés, hogy a virágvasárnapot ünneplők mai seregéből hányan és meddig kísérik el lélekben az Úr Jézust?... Félő, hogy sokan csak az istentisztelet befejezéséig... A hozsannát éneklőknek a Golgotáig lélekben vezető út bár rövid, de meghatározó, mert az örökéletet eldöntő az út. Mert aki az Úr Jézus üdvösséget szerző keresztyéjéhez lélekben még el nem jutott, és bűnbocsánatot nem nyert, hiábavaló volt életének minden eredménye és küzdelme... És hiábavaló volt az ünneplése is... Aki nem akar elveszni, induljon el Jézus Krisztus követésének útjára, és hogy azon minden akadály ellenére eljuthasson a Golgota keresztyéjéig, kérje imádkozó szívvel és énekkel:

*„Buzdítsd fel Uram lelkemet,
hogy dicső fejedelmemet,
kit, míg a mérték betelt,
sok szenvedés felszentelt,
kísérjen a Golgotára.”*

Erdélyi Zoltán

Nemcsak kenyérről él az ember

Olvasandó: Jób könyve 36-37. része

A Máté evangéliumát olvassuk Bibliaolvasó vezérfonalunk szerint az idei év első negyedében, ezért talán nem lesz felesleges Elihu utolsó nagy beszéde elé Krisztus szavait idézni a Mt. 7:2-5-ből: „Mert amilyen ítélettel ítélték, olyannal ítéltetek; és amilyen mértékkel mérték, nektek is olyannal mérnek. Miért nézed a szálkát atyádfia szemében, a magad szemében pedig miért nem veszed észre még a gerendát sem? Vagy hogyan mondhatod akkor atyádfiának: Hadd vegyem ki szemedből a szálkát! - mikor a magad szemében ott a gerenda. Képmutató, vedd ki előbb saját szemedből a gerendát, és akkor majd jól fogsz látni ahhoz, hogy kivehesd atyádfia szeméből a szálkát.” Mert igaz ugyan, hogy az előző részben (35:10,11-ben) azt látjuk, a Jób könyve írójának megadatott, hogy az egész Bibliának – bár inkább lenne pontosabb és helyesebb csak az Ószövetséget mondani – mert elég homályosan tárja az olvasó elé ezt az egyik legmélyebb gondolatot: „Az imádságban először az Istent kell keresni, hogy megújuljon bennünk a függés és végesség érzése”. Hasonló módon, de számomra könnyebb

megérteni, sőt pontosabban és nyilvánvalóbban van megfogalmazva - nem csak ez - az Úri imában. S a függés és végesség érzése mellé még a vétkesség érzése is áthatja a hittel imádkozó lelkét, hogy végül a kettős irányú kegyelmes szeretet indítsa tovább a keskeny úton... De vissza térek inkább az előző gondolathoz... Azt szeretném itt láttatni, hogy egy magaslatra feljuthat ugyan az ember, de mit ér, ha a következő lépése már lefelé viszi... Elihu továbbra is oktatni akar, nagy tudásával dicsécszik, védelmezni (igazolni) akarja Istent, akinek tökéletes tudásából csak annyit ért meg, amennyit a természetre figyelő kortársai is megtanulhattak. De nem lenézni, lejártni akarom. Hiszen minden ismeret mögött ott tudja látni Isten hatalmát. Nem azért figyelni a felhők járását, mint a mai ember, hogy parancsolhasson nekik, kihasználja a természet erejét, majd magát istenítve hasznot húzzon belőle. Amikor felfelé néz, látását nem zavarja az a gerenda, amely – amikor Jób látja - csak a rossz részeket engedi észrevenni. Egy nagyon különleges látás ez, korunk keresztyénségének is betegsége – tiszt

telet a kivételnek. Felfelé nézve minden világosnak tűnik, de lent már itt folt, ott homály, ez elnézhető, amaz már nem... S ha jobban megnézzük, a „világos” csak a Nap vakítása, nem Isten dicsősége. És van-e valaki, aki nem lenézi a hagyományt gyűjtögetők évezredes tapasztalásra alapozott bölcsességét, mert az utóbbi százötven év robbanás-szerű tudáshalmaza szinte mindent maga alá temet? Vagy gondolunk-e arra, hogy ezt Isten engedte meg? Kérdezzük-e, hogy miért?! Lelketlen életvitele és gondtalanságra törekvő szeretetlensége fajtánk-nak nem a Szentlélek csapása következtében fuldoklik a bőség zürzavarában, hogy észre vegyük, Isten Szentlelkének útmutatását segítségül nem kérve – jön a szakadék?

Kommentárunk szerzője így magyarázza Elihu utolsó fel-lépését: „Miután Elihu eddigi beszédeiben Jób durva tévedéseit próbálta néven nevezni és helyreigazítani, utolsó és leg-hosszabb beszédeiben részletesen kifejti nézetét a szenvedésben is, kegyelmes és igazságos isteni hatalomról, amely előtt az embernek saját üdvössége érdekében meg kell hajolnia. A cá-folat után most pozitív gondolatokat akar nyújtani. A 36:1-4-ben Elihu Isten igazolására még több mondanivalóval bír és azt bizonygatja, hogy amit mondani akar, azt átfogó tudásból meríti és ezért tévedhetetlen és igaz.

...Megvan a történeti távlata annak, amit mond. – 4: An-nál is inkább figyeljen, mert szavai igazságot és kifogástalan ismeretet tartalmaznak. – 4b: helyes fordítása: tökéletes tudás áll mellé: vö. 37:15. Nem Elihura, hanem Istenre vonatkozik.

Jób. 36:5–15. A szenvedéssel Isten az üdvösségre nevel. Isten mindenhatósága összefér igazságosságával és jóságával. Ő hatalmas, de nem vet meg senkit s nem tart túl kicsinynek ahhoz, hogy ne törődjön vele. Nagysága nem hatálytalanítja szeretetét. A szenvedést ez a szeretet nevelésre használja fel, de csak azoknak életében, akik engedelmessékednek. ... Elihu, hogy a gondviselés morális voltát védelmezze, itt visszaesik a barátok hagyományos dogmájának talajára. De azért azoknál tovább megy. Azok ugyanis, azt állítják, hogy a szenvedés a bűn büntetése, Elihu pedig ragaszkodik ahhoz, hogy a szenvedés tisztító és javító célzatú. Jób. 36:16–25. Jób is engedje magát bűneitől megtisztítani. A 16–19 versek szövegének szavai olyan homályosak és többértelműek, a szöveg olyan romlott, hogy a pontos magyarázatról le kell mondani. A 16kk.-ban azt mondja Jóbnak, hogy zavartalan boldogságában kényel-messé, szenvedéseiben pedig zúgolódóvá, engedetlené, ön-maga iránt elnézővé, másokkal szemben pedig ítélkezővé lett. – 17b: A maga igazának tudata fejébe szállt, de most Isten igazságának hatalmába esett és büszkeségének büntetését kell szenvednie, bár ettől még mindig húzódozik. Ezzel a vonako-dással bűnének terhét aránytalanul megnöveli. Saját magán azonban sem arannyal, sem erőfeszítéssel segíteni nem tud, tehát kénytelen lesz magát megadni. – 22: Ne kívánjad az éj-szakát. ...A hagyományos szöveg lehetséges értelme: Jób ed-dig két hangulat közt hanyódozott. Kétségbeesve kérte, hogy Isten hallgassa meg és mentse fel, vagy ha ez nem lehetséges, akkor vegye el életét. Elihu a 18–19. versben arra intette, hogy ne tetézzé büszkeségét lázadással, most pedig arra figyelme-zeti, hogy a halálban nincs több reménység számára. – 21–25: Jóbnak el kell ismernie, hogy az Isten Isten és az ember em-ber. Ő, az Isten ellen lázadó titán, álljon csak be a szürke em-berek sorába és szemlélje félelemmel vegyes ámulattal Isten műveit. Lehet, hogy Jób nem képes Isten titokzatos utait meg-érteni, de csendesedjék el a földi élet ellentmondásai felett és akkor nyomorúságából fakadó nyögéseit Isten magasztalásá-vá tudja változtatni. A 36:26–34. A próféták és a zsoltárok himnuszainak emelkedett hangnemében Elihu Isten műveit magasztalja, amint azok az évszakoknak csodálatos jelenségei-

ben megjelennek. Szavaiból megtudjuk, hogyan magyarázta annak a kornak kegyes és tanult embere a felhőknek képződé-sét, a zivatar, a hő és eső s a jéghezó fagy eredetét.

Az utolsó részben (37:1–23) Elihu folytatja a természeti jelenségek leírását. Megsodáltatja Jóbbal a szilárd acéltükr-öz hasonló égboltozatot, majd a 14–23. versekben folytatja az ős és a nyár tüneményeinek leírását abból a célból, hogy megmutassa, miként nyúl bele ezek által az Isten áldólag, vagy büntetőleg az emberek életébe, miként mutatja meg eze-ken keresztül világhatalmát. Mindezekkel még egyszer Jóbra akar hatni: „Nem foghatjuk fel őt; nagy az ő hatalma és ítélő ereje és a tiszta igazságot el nem nyomja.”

Elihu gondolatmenete magasröptű, de mégse vonzó. Ő is csak az „igazságot” fejt ki, de nincs meg benne az elemi együttérzés sem Jób iránt. Beszédei bizonyítják, hogy az em-ber mennyire képtelen a szenvedés mélységeit megérteni. Je-lentőségük abban van, hogy Jóbot felkészítik az Istennel való találkozássra. Elihunak nem sikerül Jóbbal az emberi bűnös-ség mélységeit megértetni. Ezt majd a forgószélben megszóla-ló isteni hang éri el. De mégis sikerül Elihunak Jób gondolko-dását az énközpontúság szintjéről abba a régióba emelni, ahol Isten uralkodik az Ő dicsőségében. Beszédei így nemcsak át-menetet képeznek a vita és az Úr beszédei között, hanem bi-zonyos tekintetben a Szentek szentjének előcsarnokához is hasonlíthatók”. (Jubileumi kommentár)

Ima: Imádkozzunk a 127. Zsoltár versével: Zarándok-ének. Salamoné. Ha az ÚR nem építi a házat, hiába fáradoz-nak az építők. Ha az ÚR nem őrzi a várost, hiába vigyáznak rá az örök. Hiába keltek korán, és feküsztek későn: fáradság-gal szerzett kenyeret esztek. De akit az ÚR szeret, annak ál-mában is ad eleget. Bizony, az ÚR ajándéka a gyermek, az anyaméh gyümölcse jutalom. Mint a hős kezében a nyilak, olyanok a serdülő ifjak. Boldog az az ember, aki ilyenekkel tölti meg a tegzét: nem szégyenül meg, ha ellenségeivel van szöváltása a kapuban. Ámen

-id. f.

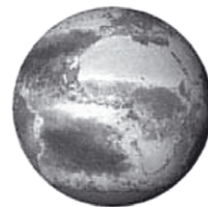
B I B L I A O L V A S Ó

v e z é k f o n a l

1.	Cs.	Jób 27,11–23	Jel 13,11–18
2.	P.	Jób 28, 1–11	Jel 14, 1–13
3.	Sz.	Jób 28,12–28	Jel 14,14–20
4.	V.	Jób 29	Jel 15, 1–4
5.	H.	Jób 30, 1–15	Jel 15, 5–8
6.	K.	Jób 30,16–31	Jel 16
7.	Sz.	Jób 31, 1–23	Jel 17
8.	Cs.	Jób 31,24–40	Jel 18
9.	P.	Jób 32	Jel 19, 1–10
10.	Sz.	Jób 33	Jel 19,11–21
11.	V.	Jób 34, 1–15	Jel 20, 1–6
12.	H.	Jób 34,16–37	Jel 20, 7–15
13.	K.	Jób 35	Jel 21, 1–8
14.	Sz.	Jób 36, 1–25	Jel 21, 9–27
15.	Cs.	Jób 36,26–33	Jel 22, 1–7
16.	P.	Jób 37, 1–13	Jel 22, 8–21
17.	Sz.	Jób 37,14–24	Titusz 1, 1–4
18.	V.	Jób 38, 1–15	Tit 1, 5–9
19.	H.	Jób 38,16–41	Tit 1,10–16
20.	K.	Jób 39	Tit 2, 1–10
21.	Sz.	Jób 40, 1–5	Tit 2,11–15
22.	Cs.	Jób 40, 6–32	Tit 3, 1–2
23.	P.	Jób 41	Tit 3, 3–7
24.	Sz.	Jób 42, 1–6	Tit 3, 8–11
25.	V.	Jób 42, 7–17	Tit 3,12–15
26.	H.	3Mózes 1	Róma 1, 1–15
27.	K.	3Móz 2	Róma 1,16–32
28.	Sz.	3Móz 3	Róma 2, 1–10
29.	Cs.	3Móz 4	Róma 2,11–16
30.	P.	3Móz 5	Róma 2,17–29
31.	Sz.	3Móz 6	Róma 3, 1–20

M
Á
J
U
S

VILÁGOLDAL

 „Könyörületesség – na és?”

E provokatív mottó jegyében nyitotta meg a Kurhessen-Waldeck-i Tartományi Egyház a „Reménység Kelet-Európáért” (Hoffnung für Osteuropa) című segélyakció programját egy németországi szakmai fórumon. A március 8-i marburgi nyitó előadást Fazakas Sándor

szociáletikus, a Debreceni Református Hittudományi Egyetem tanára tartotta „Mert a szegény nem fogy el a földről (5Móz 15,11). Egyház és állam szociális felelőssége Európában” címmel.

Fazakas Sándor az állam és az egyház szociális felelősségéről beszélt, tekintettel az Európai Unió államaiban legutóbb kialakult helyzetre, a szegénység, az új típusú migráció, és a rendszerváltások után kialakult társadalmi igazságtalanságok kapcsán. A magyar és részben kelet-közép európai társadalmi átalakulásokról, a magyar diakónia történeti hagyományairól és az egyházi szociális munka rendszerváltás utáni lehetőségeiről, továbbá az egyház és állam kapcsolatrendszeréről, annak lehetőségeiről és veszélyeiről szólt. Hangsúlyozta: a szociális munkában az egyházaknak egyházként kell részt vállalni: keleten és nyugaton

Hitről hívóknak

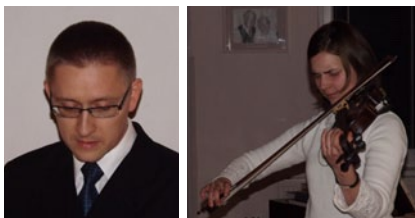
egyaránt kihívás, hogy a professzionálisan szervezett diakóniának meg kell őriznie gyülekezeti-egyházi kötődését, keresztyén profilját. De ezen túlmenően az egyháznak és a teológiának meg kell teremteni a feltételeket, a kommunikációs és oktatási-felnőttképzési lehetőségeket arra, hogy az egyháztagok tudatosítsák szociális és közéleti felelősségüket, s képesek legyenek kompetens módon képviselni azoknak ügyét, akik ezt magukért nem tehetik meg. Az előadás után pódiumbeszélgetés keretében mélyítették el a témát, német, lengyel, észt és olasz referensek részvételével. A szakmai fórum vasárnap délelőtt istentisztelettel zárult a marburgi Marien-Kirche-ben, Dr. Martin Hein püspök szolgálatával, aki a Krim-félszigeten kialakult krízishelyzetre is utalt prédikációjában.

A hesseni tartományi egyház karitatív akcióprogramja minden évben kiemelt szociális projekteket támogat, kizárólag gyülekezeti tagok adományaiból, a poszt-szocialista országok egyikében. A most kezdődő, huszonegyedik akció a bulgáriai utcagyerekek mentését és nevelői hálózatba való elhelyezését támogatja. Az elmúlt évben Észtországban, Romániában és Ukrajnában támogatott hasonló programokat, mintegy harmincezer euró összegben.

Forrás: ttr.hu, www.ekkw.de

Télvégi evangelizáció az Ungi Egyházmegyében

Sokan voltunk estéről estére 2014. február 24-28-án a Deregnő-i Református Tanulmányi Központban. Minden korosztály számára szólt az Ige, melyet Benke János, Aldoboly lelkipásztora hirdetett. A Seps-i Református Egyházmegyében található gyülekezet mintegy 700 kilométer távolságra van egyházmegyénktől, de Isten kegyelme által a távolság nem volt akadály. Csupán emberi bölcsességgel nehéz lenne megválaszolni mi is indít ilyen hosszú út megtételére igehirdetőket, mi indít el híveket, hogy hallgatói legyenek a távolról érkezett testvér bizonyágtételének. Jó, hogy nem kell emberi bölcsességre hagyatkoznunk.

Bátran vallhatjuk az Isten Lelke, a testvéri közösség, egymás hite által történő megerősítés az, ami indít és erőt ad, hogy megvalljuk hűségünket a mennyei Atya előtt. Lehet, hogy ez a hitetlen ember számára nem sokat jelent. Lehet, hogy vannak kishitűek, akik azt mondják: Csak ennyi? De azok, akik minden este eljöttek, azok tudják és érzik, hogy a kegyelem erejét nyerték az igehirdetésben. Azok érzik, a Teremtő megerősített minket, hogy az előttünk álló életúton el ne essünk. És ez nem

mérhető földi javakban, nem vásárolható meg anyagi javakért. Ez mennyei ajándék. És kaptunk „ráadást” is, amikor a lelkész hitvese, aki hegedűművész két estén is művészi élményben részesítette a jelenlévő gyülekezetet. Azok számára, akik különben nem nagyon jutnak el egy komolyzenei koncertre, most mindez elérhetővé vált. Legyen áldott az Úr a hirdetett Igéért, az igehirdetőkért és azokért, akik mind ezt az Ő vezetésével előkészítették.

Csoma L.

„Egymás terhét hordozzátok...” – társulás az Ige fényében

Az elmúlt esztendőben a Barsi Egyházmegye több kis gyülekezetében is a 4/2011-es törvény értelmében változásokra került sor. Azok az anyaegyházközségek, ahol nem volt helyben lakó lelkész, ismertetve voltak a törvény adta lehetőségeikről – társulás, leányosi-tás esetleg lelkész meghívása a gyülekezetbe.

Az említett törvény a Fegyverneki Anyaegyházközséget is döntés elé állította. Nem volt könnyű a döntéshozatal, de a gyülekezet és annak vezetősége, nem hátra a múltba, hanem előre a jövőbe tekintve hozta meg „egyetlen logikus” döntését.

Hosszú megfontolás után a gyülekezet úgy döntött, hogy a Hontfüzesgyarmati Anyaegyházközség társ egyháza kíván lenni.

Ezzel kapcsolatosan Mészáros András presbiter a lelkésztől vett búcsúbeszédében így fogalmazott: „De az idő halad, a világ változóban, nem kivétel ez alól egyházunk sem. Az utóbbi évek törvényeit teljesítve jutottunk a mostani változashoz. Meg kellett lépünk az egyetlen logikus lépést. Így 2014. január 1-től a Hontfüzesgyarmati gyülekezettel egy társult anyaegyházat alkotunk. Eljött valaminek a vége és valaminek a kezdete.”

És ez így igaz. Az egyházközség döntése valóban változásokat hozott a gyülekezet életében - nem csak szervezeti, de személyi változásokat is, hiszen döntésük következtében, új lelkésze lett a gyülekezetnek. Búcsút kellett venni Kuczay Lajos lelképásztortól, aki 35 éven keresztül szolgálta (beszolgált) a gyülekezetet, és fogadni kellett Csornyik Magdolnát, a Hontfüzesgyarmati Egyházközség beiktatott lelképásztortát.

Az ünnepi alkalomra 2014. február 2-án került sor. Cs. Magdolna végezte az igehirdetés szolgálatát. Többek között elmondta, hogy minek köszönhető a 4/2011-es törvény meghozatala, milyen céllal született az meg. Majd a Gal 6,2,5 versek értelmében hangsúlyozta, csak akkor lesz áldásos a két gyülekezet társulása, ha azt az Ige fényében élük meg a gyülekezetek tagjai. Hiszen a társulás két fontos dolgot jelent - „Egymás terhét hordozzátok... mindenki a maga terhét hordozza - egymás terhének és magunk terhének a hordozását.

A társulás mutatja majd meg a külvilág felé milyen a mi hitünk és Krisztus szeretetünk, mennyire vesszük komolyan a mi Urunk Jézus Krisztus szavait. A hitről és a szeretetről, tudniillik nem (csak) beszélni kell, hanem annak a cselekedetekben kell megmutatkoznia. Leegyszerűsítve azt is mondhatnám, a társulás (is) Krisztus törvényének teljesítése „Egymás terhét hordozzátok: így teljesítitek a Krisztus törvényét. „Gal 6, 2 A jövőbeli félreértéseket elkerülendő, s a tisztánlátás érdekében a lelkész próbálta konkrétan megnevezni a közös terheket, és a gyülekezetek saját terheit, rámutatva arra, hogy az elfajta teherviselés nem egészen új a gyülekezet számára, nincs ok az aggodalomra.

Az igehirdetés után Kuczay Lajos beszolgáló lelkész búcsúzott a gyülekezettől. Megtiszteltetésként élte meg, hogy 35 évet szolgálhatott ebben a gyülekezetben, hiszen kevés szolgálattelvőnek adatik

meg, hogy ennyi évet szolgálhasson egy helyen.

Búcsúbeszédében visszaemlékezett az eseményekben gazdag 35 esztendőre. Említésre kerültek istentiszteletek, vendéglelkészek, legátusok, ünnepi alkalmak, családi életek. A lelkész a nagy család egy tagjává lett, aki együtt sírt a sírókkal, és örült az örülőkkel. Említésre kerültek kedves emberek, családok, jó kapcsolatok. Végezetül Kuczay Lajos egy ígét helyezett a gyülekezeti tagok szívére „Amit te hát szeretnétek, hogy az emberek veletek cselekedjenek, ti is ugyanazt cselekedjétek velük, mert ez a törvény, és ezt tanítják a próféták.” (Mt 7,12)

A lelkész beszédét a gyülekezet köszönete követte. A gyülekezet nevében Mészáros András presbiter úr szólalt meg. Elmondta, hogy 1978-ban új lelkész érkezett a gyülekezetbe, Kuczay Lajos személyében. Ez a változás stabilitást és lendületet hozott az egyházközség életébe. Ahogy azt a lelkész tette, úgy ő is emlékezett az eseményekben gazdag 35 esztendőre, kiemelve néhány alkalmat. Az emlékezést követően maga és a fegyverneki gyülekezet nevében köszönetet mondott Kuczay Lajosnak a gyülekezetben végzett szolgálatáért „A mai ünnepi istentisztelet után elérkezett a pillanat, hogy e rövid visszatekintő után, megköszönjük tiszteletes urunk eddigi tevékenységét gyülekezetünkben, sok erőt-egészséget és Isten áldását kívánva neki a többi gyülekezetében való szolgálathoz! Családja körében töltött idejéhez pedig békét, boldogságot!”

A fegyverneki gyülekezet virággal és ajándékkal próbálta kézzelfoghatóvá tenni lelkésze iránt érzett köszönetét és háláját. A gyülekezet nevében Deák Tibor gondnok úr nem mindennapos ajándékkal ajándékozta meg búcsúzó lelkészt. Kristályba gravírozott Fegyverneki templom egy ígével „és emlékezzél meg az útról” 5 Móz 8,2 és két dátummal 1978-2013 - kedves emlékként.

Ezt követően került sor az új lelkész hivatalos fogadására virágcsokorral és jókívánságokkal.

A község polgármestere Kišš György is illendőképpen - csokorral és kedves szavakkal búcsúzott az elköszönő lelkésztől, majd fogatta az újat.

Az ünnepélyes alkalom után Deák Tibor gondnok úr szeretetvendégségre invitálta az ünneplő közösséget. A szeretetvendégségre a helyi kultúrház kis termében került sor.

A fegyverneki gyülekezet igyekezett méltóképpen elbúcsúzni lelkésztől Kuczay Lajostól. A gyülekezet hálát ad Istennek a csodálatos gondviseléséért, és ezúton is próbálja köszönetét kifejezni volt lelkésze felé - Kuczay Lajos felé.

CS.M.

Bibliaiskola márciusban

A Református Tanulmányi Központban március elsején ismét volt Bibliaiskola. Dr. Békefy Lajos, a Presbiter c. lap felelős szerkesztője tartott előadást a presbiteri tisztról. A bibliai alapvetés mellett, nagy hangsúlyt kapott e tiszt évezredekben átnyúló értéke és tartalma. Mivel már Mózes mellé is segítőt, szolgatársakat választanak – Jetró tanácsát követve. E tisztség folytonosan jelen van az Ószövetség népének életében, még akkor is, amikor a királyság idejében látszólag eltörlöl-

nék, Isten a prófétákon keresztül inti meg az uralkodókat, sokszor akár ítéletet is hirdetve. A kétrészes előadást követően a nők imnapjának egyiptomi vonatkozásairól szövegező előadó, kiemelve a kopt egyházban nők által végzett szeretetszolgálatot, gyerek-mentést. Ebben kiemelkedő munkát végez Maggie Gorman, aki a „Szent István gyermekei” szervezet megalapítója, s közel 100.000 család nyomorát igyekszik enyhíteni 1500 munkatársának segítségével. A mintegy negyven

részvevő a terített asztalnál látták vendégül a szervezők.

A Bibliaiskola februári és márciusi alkalmi egyházunk Missziói Alapjának segítségével kerültek megrendezésre.

CsL

MÁRCIUS 15. GYÜLEKEZETEINKBEN

HANVA

2014.március 15-én, délután a hanvai református templomban 14:00 órától ünnepi istentisztelettel kezdődött a megemlékezés. A **Tompa Mihály Vegyeskar** nyitó énekével /Tartsd meg hazánkat Isten.../, majd **Nagy Ákos Róbert** esperes igehirdetésével folytatódott. Ezt követően a helybéli óvodások, alapiskolások, a református gyüle-

kezet ifjúsága és a Tompa Mihály Vegyeskar szolgálata tette ünnepélyesebbé istentiszteleti alkalmunkat. Istentiszteletünket a Himnusz eléneklésével zártuk. Ezt követően, ünnepi alkalmunk Tompa Mihály síremlékénél folytatódott. A **Hanvai Református Férfi Kórus** énekes szolgálata közben Hanva község önkormányzatának ill. a Magyar Község Pártjának képviselői helyezték el az emlékezés koszorúit. Ünneplésünk a Szózat eléneklésével ért véget. Nagy megtiszteltetés számunkra, hogy a hanvai gyülekezettel és közösséggel együtt ünnepeltek a bánrévei és budapesti vendégeink is.

LÉNÁRTFALVA

Március 16-án, vasárnap délután 13:30-kor ünnepi istentiszteletre hívogattak a Lénártfalvai Református Templom harangjai. Azért is különleges volt ez az istentisztelet, mert gyülekezetünk vendége volt a Fiatal Reformátusok Szövetségének **Cantate Domino Kórusa**. Az igehirdetés szolgálatát **Süill Tamás** lelkipásztor végezte, ezt követően

a helybéli alapiskolások, gyülekezeti hittanra járó fiatalok ünnepi műsora következett. Istentiszteletünket nemzeti imádságunk, a Himnusz eléneklésével zártuk. Ezt követően a templomkertben található kopjafánál koszorúzással és a Szózat eléneklésével tisztelegtünk a szabadságharcos hőseink emléke előtt. A helybélieknek lehetőségük volt arra is, hogy az istentiszteletet követő vendégségen személyesen is megismerkedhessenek a Firesz Kórus tagjaival.

CSÍZ

Csízben is megemlékeztünk az 1848.március 15-i forradalomról és az azt követő szabadságharcról. Ünnepi alkalmunk a templom előtt található Tompa Mihály szobornál kezdődött. Helyi gyermekek és fiatalok versekkel köszöntötték az ünnepet. A koszorúzást és a Szózat eléneklését követően református templomunkban folytattuk ünnepségünket. Az istentiszteleten **Nagy Ákos Róbert** esperes hirdette Istennek Igéjét. Ünnepi istentiszteletünk végén Nemzeti Imádságunk eléneklésével kértük Isten áldását népünkre, nemzetünkre.

RUNYA

Március 16-án Runyában is megemlékeztünk a március 15-i eseményekről. Alkalmunkon kedves vendégeket is köszönthettünk, hiszen ellátogattak hozzánk a magyarországi Sajóivánka község önkormányzatának és református gyülekezetének képviselői. A délután 16:00 órakor kezdődő istentiszteleten **Bundzik Attila** hirdette Isten Igéjét. A hanvai **Tompa Mihály Vegyeskar** szolgálatát követően Sajó-

ivánka polgármesterének, **Seszták Ottónak** ünnepi beszédét, köszöntőjét hallgathattuk meg. Majd a helyi gyermekek, fiatalok szolgálata következett. Vendégeink címeres magyar zászlót ajándékoztak református gyülekezetünknek, mely el is lett helyezve műemlék templomunkban. Testvéri találkozókat a kultúrházban szeretetvendégséggel zártuk, ahol lehetőség volt az ismerkedésre és a jó hangulatú beszélgetésre is.

Mindezt Istené a dicsőség!

Nagy Andrea

Az áldott orvos rendelőjében

„Amikor Jézus továbbment onnan, meglátott egy embert ülni a vámnál, akit Máténak hívtak, és így szólt hozzá: „Kövess engem!” Az felkelt, és követte őt.” (Mt9:9)

Elmondható, évről évre nő a szenvedők száma. Szinte mindenki szenved valamitől. Szervedünk, ha látjuk közeli szeretteinket gyötrődni, kínlódni; ugyanakkor saját tapasztalatunkból is jól tudjuk, mit jelent betegség-től szenvedni.

Van, aki megfázástól szenved; van, aki komolyabb betegségtől gyötrődik; vannak gyógyíthatatlan betegek és nem utolsó sorban vannak olyanok is, akik lelki betegek... S talán ez utóbbi a legfájdalmasabb; ezt a legnehezebb hordozni. Lelki sérelemmel lefeküdni s felbredni, amikre ugyan megpróbálhatunk gyógyszert szedni, de tudjuk, ezek nem gyógyítják a fájdalmat, legfeljebb enyhítik a tüneteket...

Azonban van nekünk egy Áldott Orvosunk, akire rábízhatjuk magunkat, akihez bizalommal mehetünk! Igen, mert az Áldott Orvos létezik, él és ma is hatalommal rendelkezik, nem felejtve, hogy *Neki adatott minden hatalom mennyen és földön!* (Mt28:18)

Csodálatos, gyönyörű üzenetekkel van telve igeversünk, mely szerint: *Amikor Jézus továbbment onnan, meglátott egy embert ülni a vámnál, akit Máténak hívtak, és így szólt hozzá: „Kövess engem!” Az felkelt, és követte őt.*

Jézus tehát az egyik gyógyítása után **meglátta** a másik szenvedőt, a másik rászoruló, és bátran mondhatjuk úgy, hogy a másik beteget. Eszerint Jézus nem bújik el a szolgálatok elől, s nem bújik el az emberek elől sem! Nem, mert Ő értünk jött el, hogy minél többeket hívogasson megtérésre, tudván, hogy *nem az egészségeseknek van szükségük orvosra, hanem a betegeknek.* Jézus nem bújik el senki elől sem, de töretlenül és szüntelen végzi szolgálatát, hirdelve, hogy *Ő nem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és életét adja váltságul sokakért.* (Mt20:28)

Jézus nemcsak a vámnál ülő Mátét hívta, de rajta kívül tárt karokkal várta a többi vámszedőt is és a bűnösöket is! S ugyanilyen bizonyossággal lehetünk afelől, hogy minket is hív és minket is vár!

Eszerint Ő, az Áldott Orvos nem várakozik a rendelői szobában, nem kell rá várunk türelmetlenül, hogy vajon már mikor jutunk sorra, egyáltalán nyerünk-e ajtaja előtt beocsátást!

Nekünk olyan Áldott Orvosunk van, aki siet egyik beteg után a másikat is megsegíte-

ni! És micsoda örömhír forrása lehet ez számunkra! Ő nem merül ki; nem kér időt; nem megy szabadságra; nem küld tovább; s nem kell RTG-re, CT-re vagy MRI-re menni, mert Ő a sugarak nélkül is jól látja: mi van bennünk, mi játszódik le bennünk! Vagyis nem kell egy másik szakvéleményre várni, Neki nem kell konzultálni; csak ránk vár!

Nekünk olyan Áldott Orvosunk van, akinek az ajtaja előtt nem kell sorfalat állni! Olyan Áldott Orvosunk van, akinek az ajtaja mindig nyitva áll előttünk! Csak arra vár, hogy felismerjük: szükségünk van Rá!

Igen, a mi Áldott Orvosunk vár ránk! Várja, hogy odaálljunk elé és elmondjuk bajainkat, feltárjuk kételyeinket és megvalljuk bűneinket! Igen, az Áldott Orvos ott vár ránk, a kérdés csak az, hogy mi odamegyünk-e Hozzá, őszintén feltárva mindent! S ha ezt meg tesszük, Jézus gyógyírt kínál nekünk!

Örömhír az, hogy Jézus olyan orvosságot kínál bajainkra, aminek nincsenek mellékhatásai, amit nem lehet túladagolni, s amit bátran felkínálhatunk a szomszédjainknak, barátainknak, családtagjainknak, ismerőseinknek...

Amikor Jézus továbbment onnan, meglátott egy embert ülni a vámnál, akit Máténak hívtak, és így szólt hozzá: „Kövess engem!”

Ebből kitűnik, hogy Jézus látja, észreveszi, felfigyel a betegre.

Meglátta Mátét is, amint ül a vámszedő asztalnál. S nemcsak külsejében látta meg őt! Jézus meglátta Máté rossz lelkiismeretét, keményszívűségét és azt, hogy szeretetre éhes! Az Áldott Orvos Máté egész lényét látta! Látta, hogy gyötrődik, hogy kínlódik; s látta, hogy egyedül nem fog vigaszra lelni!

A következő csodálatos örömhíre ennek az igeversnek az, hogy Jézus ma is látja az embereket, s nem csak külső személyüket, hanem **belső lelki életüket** is. Eszerint **minket** is lát. Lát és hív minket.

Máté, amikor meghallotta Jézus szavát, *felkelt és követte őt.*

Vajon mi miként reagálunk a hívó szóra? Észrevesszük-e, hogy lelki fájdalomainkra mi nem találunk vigaszt, bűneinkre embereknél nincs bűnbocsánat, betegségeinkre nincs igazi gyógyír – hacsak nem Jézusnál kereszük azt!

Jézus továbbment, meglátott egy embert, és így szólt hozzá: „Kövess engem!”

Jézus elmondja a **gyógy módot** is Máténak. Jézus látja Mátét; látja, hogy mitől szenved s jól tudja rá a megoldást, amit nem tart meg magának, de elmondja neki, megosztja vele: **kövess engem.** Elmondja a megol-

dást, mert Ő azért jött, hogy *a bűnösöket hívja megtérésre!* Jézus tudja a titkot, tudja a gyógyulás receptjét és nem hagyja meg magának!

Az összes betegség közt a lelki fájdalom a legnagyobb teher, a lelki szorongás a legnagyobb bánat! S milyen jó, hogy tudhatjuk és vallhatjuk, hogy van egy Áldott Orvos, aki ismeri rá a gyógyírt! S nemcsak ismeri, de meg is osztja velünk!

Gondoljunk csak bele! Milyen **áldott** ez az Orvos! Nem titkolja el a megoldást, mint ahogyan el szokják titkolni a jó sütemény összetevőit, egy finom étel receptjét, egy szép növény gondozási feltételeit...

Jézus nyíltan, egyenesen, bátran felvállalva küldetését: megtérésre hív mindnyájunkat! Mindenkit! Nem tesz kivételt a vámszedőkkel, a bűnösökkel, az otthontalanokkal, a szenvedőkkel, a betegekkel, a gazdagokkal, a szegényekkel... és még folytathatnánk! Egyenesen és őszintén hív mindnyájunkat! A kérdés csak az, hogy vajon mi miként reagálunk hívására: fel merünk-e kelni helyünkről, ott merjük-e hagyni addigi bűnös életünket, el tudjuk-e és el akarjuk-e engedni ó-emberünket?!

Máté a vámnál ülve Jézus hívására *felkelt, és követte Őt.* Miért? Mert a gyógyulás Jézus követésében rejlik. Igen, mert hiába a szándék, hiába a tette-készség, ha elmaradnak a cselekedetek.

Jézus így szólt Mátéhoz: *„Kövess engem!” Az felkelt, és követte őt.*

Jézus hív minket is, hogy kövessük Őt, hogy szegődjünk Mellé; hogy fogjuk a kezét. Vajon mi miként válaszolunk erre a hívására?

Jézus felvállalja a vámszedőket, a bűnösöket, s felvállal minket is. De vajon mi felvállaljuk-e Őt, hogy Hozzá tartozunk életen és halálon át is? Ne felejtjük: *„Nem az egészségeseknek van szükségük orvosra, hanem a betegeknek.”*

Ebből is láthatjuk, hogy nekünk olyan Áldott Orvosunk van, aki nem elfordul tőlünk, de egyenesen a betegekhez jött. Azaz nincs az a lelki betegség, ami Őt eltántoríthatná, ami olyan iszonyú lenne, hogy Ő ne foglalkozna vele.

Olyan Áldott Orvosunk van, aki irgalmaságot akar és nem áldozatot!

Aki nem titkolja el a jó receptet, s mind ezért nem vár el különböző felajánlásokat...

Olyan Áldott Orvosunk van, aki azért jött, hogy hívogasson minket.

Ő nem vár arra, hogy mikor lesz üres a váróterem, hogy mikor mehet végre el, de Ő mindig ott van, hogy elmondva Neki lelki terheinket, Nála megnyugvásra találjunk.

Így nyújtson enyhülést mindnyájunk számára az Áldott Orvos, Igéjén és Szentlelkén keresztül.

Végül bátorítson minket Túrmezei Erzsébet egyik gyönyörű verse is, melynek címe: *Mondd el Jézusnak!*

Jézusnak mondd el fájdalmadat,
ha roskad vállad a terhek alatt,
ha szíved bánattól, gondtól nehéz,
ha napról napra több a szenvedés,

mondd el Jézusnak!

Jézusnak mondd el! Hogy bú-baj között
szíved békét leljen és örömet!
Amitől félsz, remegsz, Őhózzá vidd!
Szíved legtitkosabb félelmeit
mondd el Jézusnak!

Jézusnak mondd el! Ha így tettem én,
váratlan segítség indult felém.
Amikor az út már-már éjbe veszett

Ő, a Magasságos, kivezetett.
Mondd el Jézusnak!

Ne felejtjük hát: Az Úr a mi őrizőnk, az Úr a mi oltalmunk jobb kezünk felől. Nem árt nekünk nappal a nap, sem éjjel a hold. Az Úr megőrzi minket minden bajtól, megőrzi életünket. Megőrzi az Úr jártunkban-keltünkben, most és mindenkor. (vö. Zsolt121:2-8)

Sándor Veronika

A nagy király jön...

„A nagy király jön: Hozsánna! Hozsánna! Zeng e kiáltás előtte, utána; Zöld ágakat szel-delnek útára, Békességet hoz népe javára” – énekeljük a mi kedves énekünkben.

Az Úr bevonulása Jeruzsálembé fokozott érdeklődéssel és lelkesedéssel járt. Adja Isten, hogy felfogjunk ebből az izgalomból egy keveset, amely mindig elfogja azokat, akik a királyt ékességében látják.

Szegénység: Az Úrnak valódi „szüksége” volt (Mt 21,3). Egy kölcsönvett számaron „lovagolt”, nyilvánvalóan azért, mert neki nem volt számára. Ez nem lep meg bennünket. Egy másik ember csónakjából prédikált, üzenetét egy másik ember pénzével illusztrálta, egy másik ember termében ette meg a páskát, az úrvacsorát, és halálát követően egy másik ember sírkamrájába helyezték. A tanítványok ruhája biztosította egyetlen nyergét. Mégis Ő, aki számarháton ment be Jeruzsálembé, kétségtelenül teremthetett volna egy gyémántokkal berakott hintót a legfinomabb aranyból. Ő az, aki gazdag lévén, szegénnyé lett.

Gyöngédség: A próféta előre megmondta, hogy Krisztus két állatot fog felhasználni. Jézus a kettő közül a fiatalabbat használta, de elvitte az idősebbet is. Valószínű, hogy a számar és csikója még sohasem volt egymástól külön és Ő tekintettel volt mind-

kettő érzéseire. Kevés ember gondolt volna erre egy pillanatra is. Ilyen figyelmesség volt azonban jellemző Őrá, aki engedte, hogy víz fakadjon a sziklából az állatoknak, hogy ihassanak (4Móz 20,11) és megkímélte Ninivét részben azért is, mert „sok barom is volt ott” (Jón 4,11).

Szerénység: A király bevonult a királyi városba. Övé volt a királyi hatalom, olyan hatalom, amelyet nemcsak emberek ismertek el, hanem állatok is; erre utal a számarcsikó, amelyik még sohasem volt betörve (Lk 19,30). Ennek ellenére az Ő közeledését bármilyen hivalkodásnak vagy pompának a teljes hiánya jellemezte. Az Úrnál a nagyság kéz a kézben járt a szerénységgel.

Bátorság: Nem volt fénylő kard a kezében, sisak a homlokán, páncél a mellkasán. Számaron ment, ahogyan az ősi időkben lovagoltak az uralkodók a békeküldetés esetén. Tekintete mégis olyan volt, mint a harcos katonáé. Azért jött a szent városba, hogy királyságáért harcoljon – jóllehet, nem ebből a világból valóért. Őt nap múlva meg kellett halnia; a keresztnek kellett lennie annak a diadalmas hintónak, amelyről legyőzi sok ellenségünket. Jól ismerte az előtte álló csatát (Jn 18,4).

„Az Úr lesz a király az egész földön.
Azon a napon az Úr lesz az egyetlen Isten és

neve az egyetlen név” (Zak 14,9). Micsoda áldott reménység ez! Nem szeszélyes álom, hanem a csalhatatlan ige kijelentése. Valamennyi nép megismeri az Urat és kegyelmes uralkodását minden nemzetség elfogadja. Ma még kissé távol vagyunk ettől. Ugyan ki hódol ma a nagy Király előtt? Mennyien lázonganak! Milyen sok úr és sok isten van a földön! Még a hitvalló keresztyének között is hány és hányféle felfogás uralkodik róla és az evangéliumról! De egyszer majd egy Király lesz, egy Úr és az élő Istennek egy neve. Ó, Uram bárcsak hamarosan eljönne az a nap! Naponta kiáltunk hozzá: Jöjjön el a Te országod!

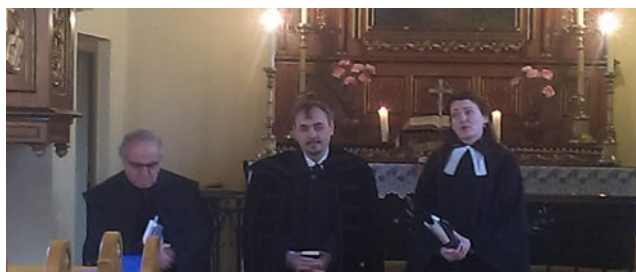
Nem kérdezzük mikor jön el, nehogy elveszítsük az eljövétel bizonyosságának vizsgálatát. Amilyen bizonyos, hogy a Szentlélek egykor a próféták által szólt, olyan bizonyos, hogy eljön az idő, amikor majd az egész földet betölti az Úr dicsősége. Jézus Krisztus nem hiába halt meg. Isten Lelke nem hiába munkálkodik. Az Atya örökkévaló célja nem hiúsulhat meg. Itt, ahol most a Sátán zsarnokoskodik, az Úr Jézust koronázzák majd királlyá és a mindenható Isten uralkodik majd! Ebben a hitben megerősödvé kezdünk minden nap munkájához és küzdelméhez!

Bányácsi Béla

Elutasításból a teljes odaszánásig

2014 március 2-8-ig tartotta az ipolysági református és evangélikus egyházközség közös böjti evangelizációs napjait. Vasárnaptól szerdáig a református egyházközség meghívott előadója Fónagy Miklós, volt Vác-felsővárosi esperes-lelkész hirdette az igét magyar nyelven. Az alkalom fő címe: „Elutasításból a teljes odaszánásig” volt. Csütörtöktől szombatig az evangélikus testvérek meghívott előadója Stanislav Kocka, kassai evangélikus lelkész hirdette az igét szlovák nyelven. Az evangelizációs hét vasárnap közös istentisztelettel kezdődött.

Fónagy Miklós egy négy alkalomra felépített sorozattal szolgált. A sorozat alapján egy ívet rajzolt fel a hallgatóság elé

aminek a kezdőpontján azt találjuk, hogy az ember alapvetően elutasítja az Istent. Nem kell az Isten. Nem kell Jézus, nem kell a templom. Semmi sem kell. Majd mi megoldjuk a ma-

gunk problémáit. Sőt ellenségei vagyunk az Istennek. Mi az hogy szolgálát küld az Úr? Majd elzavarjuk őket. Ez az első fázis. És azután a sorozatnak a végén arra csodálkozhattunk rá hogy Isten kegyelme milyen fantasztikusan tud munkálkodni ennek ellenére az emberben és eljuttatja, egészen odáig,

hogy maga az ember ajánlja fel az erejét, az idejét, a szolgálát, mindenét az Isten dicsőségére.

A szolgálatok meghallgathatóak az Ipolysági Református Egyházközség honlapján: www.ipolysag.reformatus.sk.

I.J.

„Zúg március” - Ünnepe a Partiumban

A Partiumban, az anyaország és a történelmi Erdély között húzó-dó sávban, a rendszerváltás óta nagy hagyományokra tekint vissza március idusának megünneplése. A kisebb településeken elsősorban a vasárnapi istentiszteletek jelentik a megemlékezések alkalmát. Ahol emlékjel is van, ott templomon kívüli alkalmakkal is gazdagodik az ünnep.

Az ország nyugati kapujának számító Nagyváradon évek óta ökumenikus ima keretében emlékeznek a történelmi magyar felekezetek, (református, evangélikus, római katolikus, unitárius) a Körösparti Olaszi református templomban. Öt éve még megtelt a templom emlékezőkkel, azóta azonban egyre több üres padosor jelzi az érdeklenséget. Idén már százan sem voltak az ökumenikus imán.

A másik jelentősnek számító egyházi megemlékezés a város panelnegyedében lévő rogiériuszi református egyházközségében zajlik, ahol az ünnepi istentisztelet mellett koszorúzásra és kulturális programra is sor szokott kerülni.

Az egyházi események mellett jelentős szerepet töltenek be, né-

pes részvétel mellett, a különböző történelmi emlékhelyeknél (Szacsavay-szobor, Petőfi-szobor) tartott megemlékezések, koszorúzások. Ezeket az eseményeket a romániai magyar pártok szervezik, és - pártszimpátiától függően - az egyházak is képviseltetik magukat.

Fábián Tibor

A húsvét

Az Úr napja, általános magyar neve szerint a vasárnap után a legrégebb, de az már a keresztyénség első századai óta nem egy napra szóló ünnep, hanem hosszú ünnepkör a keresztyén egyházban a húsvéti. (A magyar húsvét szó egészen sajátos elnevezése az ünnepnek. Őseink abban látták a lényegét a latinul és más nyelveken egészen más elnevezésű és lehetett már húst magukhoz venniük az étkezésben. Ezért summásan ennek is a Krisztus halálára és feltámadására történő emlékezés áll a középpontjában, ezért a legnagyobb keresztyén ünnepek, az „ünnepek ünnepeinek” tekintik. Húsvétra azonban nem a heti nyugalomnap módjára hetente, hanem egy évben egyszer kerül sor. A húsvét legkorábbi említése 54-ből való. Pál apostol írja: „Takarítsátok ki a régi kovászt, hogy új tésztavá legyetek hiszen ti kovásztalanok vagytok, mert a mi húsvéti báránynak, a Krisztus, már megáldoztatott” (1Kor 5,7)

Ahogy a vasárnapnak van ószövetségi előképe, a szombat, a húsvétnak is van ószövetségi előképe, a pészah, vagy pontosabb ejtéssel pészach, (latinul pascha, magyarul pászka, református formájában páska) a zsidóságnak Egyiptomból történt szabadulási ünnepe. Az Ószövetség szerint az egyiptomi fáraó Kr. e. 1250 táján nem akarta a rabszolga-munkát végző izraelitákat kiengedni országból, Isten azonban tíz csapással kényszerítette rá a fáraót arra, hogy kiengedje választott népét. A tizedik csapás minden család elsőszülött gyermekének halála volt. Izrael népe úgy menekült meg a csapástól, hogy az előző este egy bárányt kellett levágnia minden családnak, vérével bekenni az ajtófélfát, hogy a halál angyala elkerülje azokat a házakat. (Ezért az ünnep neve héberül pészah, ami azt jelenti, hogy elkerülés. A mai zsidóság szabadulás ünnepnek is nevezi. Átvitt értelemben a bűnből és halálból való szabadulás ünnepének is tekintik, amelyen a páska-bárány évenkénti levágása által, az a feláldozó családnak a bűnből és halálból való szabadulást ábrázolja ki.) A bárány húsát már az első páska-vacsorán Egyiptomban megették kovásztalan kenyérral, hogy legyen erejük a kivonulásra. Ezt az esti rituális lakomát

szédernek nevezi a zsidóság. Az ünnep összesen nyolc napig tart, hiszen egyúttal az árpa aratásának megkezdési ünnepe is.

A húsvéti ünnepkör egyetemes keresztyén ünnep. Az egyes felekezetek között azért vannak különbségek a húsvéti ünnepkör időtartamát és megülnését tekintve. Jézus nagypéntekre virradó éjjel (zsidó naptári számítás szerint az már péntek volt, mert náluk a nap este kezdődött az első csillag feljöttkor és másnap estig tartott) tanítványaival a szédert ülte meg, ez volt az utolsó vacsora. Ennek alkalmával szerezte az úrvacsorát. Cselekedetével utalt Keresztelő Jánosnak arra a próféta kijelentésére, ami Jézus megkeresztelésekor mondott, hogy „íme az Isten Báránya, aki hordozza a világ bűneit” (Jn 1,29) és kijelentette, hogy teste megtöretésével és vére kiontásával törli el a világ bűneit és engeszteli ki Istent. Amikor aztán a zsidóság péntek délután levágta a páska-báránynak a jeruzsálemi templomban és az esthajnalcsillag (Vénusz) feljöttével elkezdődött a szombat, ezúttal a pészah, és hivatalosan megülte a széder estét, akkorra már Jézus a kereszten kiszenvedett és megváltotta a világot és benne azokat az embereket, akik elfogták váltságát, azaz hisznek benne és követik tanításait.

A zsidó vallásban a páska ünnepén fokozott volt a messiásváradalom. Széder estén egy terítéket tettek az asztalra Illés prófétának és poharat töltöttek neki, hogyha visszajön mint a Messiás eljövételének hírnöke (Mal 4,5 ill.3,23) és ahhoz a családhoz toppan be, méltóképpen fogadják. Hitték, hogy amint a páska-bárány véreért egykor megszabadította Isten a haláltól Izrael elsőszülötteit, és kiszabadította az egyiptomi fogságból, úgy fogja megszabadítani a bűn, a halál rabságából és e földi életben nyomorgatóitól. Jézus elfogatása, szenvedése, igazságtalan elítéltetése, megfeszítése és halála nagypénteken ezt az ószövetségi váradalmat volt hivatva betölteni. A keresztyének szerint be is töltötte, de már nem csupán a zsidóságra érvényesen, hanem az egész világra nézve.

Krisztus megfeszítésekor a zsidók húsvétja niszán hónap 14-én

volt (szombaton), a megfeszítés, tehát niszán 13-án, mai időszámításunk szerint 30. április 7-én (Katolikus Lexikon. Bp. 2000. 5. köt. 117. lap) keresztyén elnevezés szerint nagypénteken. A keresztyének kezdetben a zsidókkal egyszerre ünnepelték a húsvétot, amíg azok ki nem zárták maguk közül a keresztyéneket. A keresztyének a Názáreti Jézusban beteljesedettnek tekintették a páska ünnepéhez kötődő váradalmakat és ők a Megváltó váltságshalálát ünnepelték nagypénteken, vasárnap pedig Jézus feltámadását. Ex azonban eleinte sem ment zökkenőmentesen. A kisázsiai gyülekezetek egyazon napon ülték Jézus halálának és feltámadásának ünnepét és pedig szigorúan niszán 14-én. A többi egyház a gyász napja volt. Húsvét vasárnapját viszont a feltámadás napjaként örömnappént ülték meg a niszán 14-e utáni vasárnapon. A 190 körüli években vita támadt emiatt és Viktor római püspök (189-199) kiátkozta a kis-ázsiaiakat mint tévtanítókat. Nehézséget okozott, hogy a zsidó páska mozgó ünnep, ami a húsvét időpontjának meghatározását tette szükségessé. 325-ben a niceai zsinat döntött a kérdésben. Előírta, hogy húsvétnak vasárnapra kell esnie, mégpedig a tavaszi napéjegyenlőséget követő első holdtölte utáni vasárnapra. Ezért a húsvét mozgó ünnep, ami március 22-e és április 25-e között van évente váltakozó időpontban. A bizánci rítusú keresztyéneknek húsvétja máskorra esik, mint a nyugati keresztyéneké, de az azért van, mert ők a Julianus-naptárt használják és nem a Gergely-naptárt.

A húsvéti ünnepkört a húsvét (vasárnap) előtti 6 napos böjt vezette be a 4. századig és a húsvét maga egynapos volt. Ezt követte egy ötvennapos időszak, amit az öröm jellemezett. Később a húsvét előtti böjt 40 naposra bővült, amit a református és evangélikus egyház már nem tart, de a katolikus egyház sem, csupán az elnevezést hagyta meg, hogy nagyböjt, azonban megelégszik a nagyböjtből a hamvazószerdai és nagypénteki böjttel. (A római katolikus egyház a húsvéti ünnepkört hamvazó szerdától számítja, az előtte való keddi napot a magyarban húshagyó keddek nevezik.)

Húsvétot megelőző vasárnap a virágvasárnap (latinul palmarum, mert pálmaágakkal dicsőítették Jézust), Jézus Jeruzsálembé történt bevonulása tiszteletére szentelt, amit a reformátusok és evangélikusok is megünnepelnek. Az akkor kezdődő hetet nagyhétnek nevezik a nyugati keresztyének, katolikusok és protestánsok. Nagypéntek a reformátusok számára nagyra becsült ünnep, Kálvinra hivatkozva legnagyobb ünnepünk. Ezen a napon böjtölnek a húsvéstől való tartózkodással, ami aztán korunkra háttérbe szorult, bár hagyományhoz ragaszkodó egyháztagok tiszteletre méltóan megtartják. Hajdúnánáson délre aszalt szilvából un. Szilvacibere levest főztek zsír nélkül, utána szabógallért ettek (gyúrt, kinyújtott tésztából széles laskákat vágta, kifőzték sós vízben, tepsibe tették, cukorral, mazsolával megszórták, diónyi vajat tettek bele és sütőben enyhén megsütötték), csemegének pattogatott tengerit fogyasztottak. (Hajdúböszörményben a szabógallérra túró került olykor cukor és mazsola helyett, nem is mindig sütötték ki.) Vacsora pedig főtt tojás, vagy valami nem zsíros eledel volt, tehát nem kenyér és szalonna. Nádudvaron egészen sajátosra sikeredett a böjt, mert fekete tyúkot vágta (talán a gyász jeléül?) és pattogatott tengerit ettek utána.

A húsvéti ünnepkör kiemelkedő napja a húsvét vasárnapja. Ebben egyetértenek a keresztyén felekezetek. Jézus feltámadására emlékeznek, és örömnepet ülnék e napon. A teológusok között vannak, akik nem azt mondják, hogy Jézus feltámadott, hanem azt hogy

feltámasztott, vagyis az Atya Isten támasztotta fel Fiát és ezzel fejezte ki, hogy elfogadta annak a világerő bementatott egyszeri és tökéletes áldozatát. Azok számára, akik hiszik Jézus feltámadását, Ő már nem is csupán Názáreti Jézus (ez volt a polgári neve), hanem Názáreti Jézus, a Krisztus, a Megváltó. Ezért szokták Jézus Krisztusnak, vagy egyszerűen Krisztusnak nevezni. Természetesen, akik Krisztusnak tartják Őt, nevezhetik röviden Jézusnak is, hiszen az Újszövetség is sokszor nevezi így.

Az ó-katolikus egyház korától a keresztyén hitre térni akaróknak 1-2 éves tanfolyamot kellett elvégezniük, amely során megtanulják a keresztyén vallás lényegét és bizonyosságát adták keresztyéni elkötelezettségüknek, hogy méltók arra, miszerint az egyház tagjai legyenek. Ezeket a hittudományi tanulókat katechumenusoknak nevezték. A 4. századtól húsvét hajnalán ünnepélyes keretek között ment végbe megkeresztelésük, akkor és még évezreden keresztül általában vízbe való teljes bementéssel. Úgy tekintették szimbolikusnak, hogy mintegy meghaltak Krisztusban (Róm 6,4) és kiemelkedve a vízből feltámadtak Krisztus által és a keresztyén életük, már olyan, ahogy Pál apostol mondta önmagáról, hogy „többé nem én élek, hanem Krisztus él bennem.” (Gal 2,20) Ezzel váltak a katechumenusok teljes jogú keresztyén egyháztagokká. A római katolikus egyház a húsvét-

vasárnap utáni vasárnapot húsvét nyolcadának nevezi és ünnepli, mint amely napon az előző vasárnap megkeresztelt katechumenusok, immár új egyháztagok, egész heti istentiszteleten készülés után részt vesznek húsvét nyolcadán, a teljes istentiszteleten, a szent misén. A reformátusok nem tartják a húsvét nyolcadát.

A húsvét utáni 40. napon Krisztus menybemenetelét ünneplik a keresztyének, ennek a napnak a neve áldozócsütörtök. Ezzel végződik a reformátusoknál és evangélikusoknál a húsvéti ünnepkör. A református intézményekben ünnepi munkaszünetet és a templomokban istentiszteleteket tartanak. Az áldozócsütörtök államilag nem volt ünnep 1944-ig sem, őseink mégis megülték. Ez így volt a Debreceni

Református Kollégiumban a kommunizmus idején is. Ahogy a nagypéntek sem volt 1944-ig és azóta sem államilag munkaszüneti nap, de a reformátusok munkaszünettel és ünnepi istentiszteleti renddel tartották és tartják, úgy az áldozócsütörtökkel is ez történik. Tartalmilag az üdvtörténeti renden belül a Krisztus megváltó működésének a megkoronázását ünnepelhetik a keresztyének azon a napon, ha jól értik annak üzenetét.

Áldozócsütörtökön Krisztus menybe ment. Ez az egyszerű kijelentés roppant gazdag tartalmat rejt magában és felemelő üzenete van. A kis Jézusban emberré született Isten Fia (Fiúisten) elvégezte a teremtett világban a megváltás művét. Hirdette a bűnből, halálból, kárhozataból szabadulás jó hírét, evangéliumát, elszenvedte a kereszten megváltó halált, feltámasztotta az Atya, megjelent 40 napon át a halálon győzelmes Krisztus a tanítványoknak, tanította őket és jelét adta annak, hogy él. Ez után következett menybemenetele. A menybemenetellel az Atya ismét magához emelte az isteni létformába Fiát és maga mellé, világkormányzó trónjára ültette. Persze erre lehet mondani, hogy nagyon az emberi társadalomra hasonló forma (antropomorf) az Isten országa (vagy másként mondva, királysága), de az Istenről és létformájáról másként nem lehet beszélni, mert az ember nem értette, sőt ma sem értené meg. (Vö. az Apostoli Hitvallással: „Született Szűz Máriától, szenvedett Poncius Pilátus

alatt, megfeszítették, meghalt és eltemették. Alászállt a poklokra, harmadnapon feltámadt a halottak közül, fölment a menybe, ott ül a mindenható Atya Isten jobbán, onnan jön el félni élőket és holtakat.”)

A betlehemi jászolban fekvő kis Jézusról csupán karácsonykor beszélhetnek a keresztyének, akkor is az emlékezés miatt, de abban az emlékezésben is benne kell lennie a felnőtt emberként tevékenykedett Megváltóról szóló emlékezésnek, Aki a kereszten feláldozta magát. Egyetlen és tökéletes áldozatát elfogadta az Atya és feltámasztotta Fiát húsvét hajnalára, áldozócsütörtökön pedig visszaemelte isteni létformájába, mennyei trónjára, ahol a Szentháromság egy és örök igaz Isten uralkodik. Ez az emberi elme számára komplikált és nehezen érthető, de az embernek nincs isteni értelme. Ha az ember ugyan olyan értelemmel rendelkezne, mint az Isten, csupán akkor érthetné meg a kijelentés minden titkát. Az ember számára jelenleg mindössze a hit lehetősége marad.

Hiszi, hogy úgy van.

A pünkösdkor megalapított egyház Ura az isteni trónuson uralkodó Jézus Krisztus (nem tehetetlen csecsemő Jézuska). Ehhez az iste-

ni és emberi természetét szétválaszthatatlanul és összeelegyíthetetlenül birtokló (calcedoni zsinat végzése 451-ben) Jézus Krisztushoz (szokták Krisztus Jézusnak is mondani) hittel és bizalommal fordulhat imájában a keresztyén ember, mert Ő ismeri az emberlét örömét, bánatát, együtt érez, akar és tud segíteni, van rá hatalma, hiszen áldozócsütörtök óta a menyben uralkodik a mindenség felett az Atyával és a Szentlélekkel. Ezt a hitet pedig a pünkösdkor kitöltetett Szentlélek ajándékozhatja az embernek.

Magyarországon az I. (Szent) László király által 1092-re összehívott szabolcsi zsinat mondta ki kötelezőnek a húsvét megünneplését. A református egyházban a húsvéti ünnepkör böjt első vasárnapjától (böjtfő vasárnap, régi római katolikus neve szerint quadragesima, a mise kezdőszava után nevezve Invocavit) áldozócsütörtökkel bezárólag tart. Az ünnepkör elején úrvacsoraosztás van. Vagy a böjt első vasárnapján, vagy az arra következő (a mise kezdőszava után nevezve Reminiscere) vasárnapon osztanak úrvacsorát. A pünkösdi ünnepkör önálló egysége a református egyházi évnek.

Dr. Csohány János

Szórvány-magyarság

Nőnap a spliti Új Magyar Kulturális Központban

Hosszú küzdelmek után 1917-ben (Magyarországon 1948-ban) végre kifejezésre jutott a nők iránti tisztelet és megbecsülés elismerése. A nemzetközi napnak titulált március 8-án a nők évszázados harcára emlékezhetünk, melyet az egyenlő jogokért és lehetőségekért vívtak. E dátumot az ENSZ is a jeles világnapok közt tartja számon.

2014. március második hétvégéjén az ÚMKK tagjai is megemlékeztek e napról. Az Egyesület nőtagjai maguk mögött hagyva a zsarnok férfinépet, március 8-án, szombaton este a Split város közelében lévő Arkada étteremben tartott zenés-táncos mulatságon vettek részt. Másnap, március 9-én, vasárnap este a Központ gyermek- és felnőtt tagjai megtartották szokásos csoportos foglalkozásaikat, énekpróbájukat, készülve a március 15-ei fellépésre. Majd megkezdődött a nőnap ünnepség. A közösség férfitagjai egy kis műsorral készültek. Elsőként **Kaslik Mihály** tartott rövid köszöntőt, tisztelegve a gyengébbik nem előtt; pár kedves és hízog gondolattal férközött a figyelem középpontjába. Ezt követően **Rogošić Marci** elemezte a nőt, kémiai szempontból:

„Az elem neve: Nő. Vegyjele: Fm - Feminium. Rendszáma: 2. Tömege: optimálisan 54 kg, de változó 40 és 200 kg között – többféle izotópja ismeretes. Vegyértéke: normál esetben 1, de többfélesége miatt gyakran 2, vagy több. Felezési ideje: 14 év. Fellelhetősége: nagy mennyiségben található urbán környezetben. Felfedező: Ádám. Fizikai tulajdonságai: rendkívül nagy figyelmet igényel! Többféle megjelenési formája ismeretes. Felülete általában színes mázzal van bevonva – legtöbbször megtevesztő szándékkal, rosszabb minőségét elrejtendő, hamisítvány. Azonnal forr és ok nélkül fagy. Megfelelő eljárás alkalmazásával olvad. Vegyi tulajdonságai: könnyen vegyül az arannyal, ezüsttel és más nemesfémekkel, drágakövekkel. Nagy mennyiségű értékes anyagot tud abszorbalni – felületen molekulárisan lekötöni. Könnyedén felrobbanhat, minden előzetes figyelmeztető jel és világosan látható ok nélkül. Az ember által ismert leghatékonyabb anyag a pénz mennyiségének csök-

kentésére. Matematikai, műszaki és logikai affinitása nem szignifikálható.”

Eme női szívet melengető elemzés után **Rupčić Léna** és **Máté** szavalata hangzott el, majd pedig **Svoboda László** saját versét adta elő. Nemzetközi férfinap híján azonban a férfiak köszöntését a nők nem hagyhatták szó nélkül, így **Rogošić-Radnics Zsuzsanna**, alelnök asszony „Ujvári Ferenc: Férfinapra” c. szerzeményével incselkedett a legényekkel, világos képet adva a „teremtés koronája” fogalmáról.

„A jókedélyű szócsata után a férfiak és fiúk virágcsokrok-kal köszöntötték az asszonyokat, nőket, lányokat. **Rupčić Betty**, elnökasszony a tagok nevében külön köszöntötte **Mirjana** nénit, aki gyakran ellátogat közösségünkbe, s akit ezúton is egy kis kedvességgel szerettünk volna biztosítani támogatásunkról közlő egészségügyi megmértetései kapcsán. A köszöntők után következett a szokásos vendégség, szórakozás, melyre ez alkalommal is készítettünk ételt-italt, süteményeket. Jó volt együtt lenni, közösen ünnepelni.” – mondta el **Polozsányi Szilvia**.

Režic Annamária

Vál(t)ságban vagyok! És akkor...?(!)

„Tedd vissza kardodat a helyére, mert akik kardot fognak, kard által vesznek el.” (Mt 26, 52.b.)

Válság, kiváltság, megváltás... valójában egyetlen „t” betűn múlik... és a világmindenségnek oly nehezebbre esik azt az egyetlen kis jelet odatenni az életébe. Pedig kaptunk értelmet, tudatot, döntésképeséget, szabadakaratot, mi több, egy teljes életet, ajándékként. Az ember mégis inkább a válsággal bajlódik. Oh, csak egyszer tudnám megérteni azt, hogy hogyan lehetünk ennyire gyarlók?! A szív, az ész, a lélek Krisztustól kapott lehetőségei és adottságai, a sok ösztönzés, bátorítás, optimizmus, csodák, jelek, bizonyosságtételek... miért nem elegendők ahhoz, hogy napjainkat kiváltságosnak érezzük, és ennek megfelelően éljük meg? Sok-sok kérdést tehetnék fel, és válaszolhatnék is rá, viszont tudom magamról, hogy még így is rengetegszer felejttem el saját keresztyéni mivoltomat, mert a híresneves, vagy inkább hírhedt-túlságosan nagyra becsült „világválság” az utamat állja. Helyesbíték: én hagyom, hogy az utamba álljon, mert lusta vagyok, pontatlan, bizalmatlan, sokszor érdektelen, a talentumaimnak csak egy kicsiny részét veszem tudomásul, meg sem próbálok úgy igazán akarni, tenni akarni, észrevenni és elkapni, lecsapni, továbbad(ogat)ni a feldobott labdát. Pedig – amint mondani szokták – Isten nagy játékos, csak mi vagyunk annyira balgák, és nem értjük a játékszabályokat. Érthetnénk, csak alábecsüljük és ott is hagyjuk magunkat. Nagyon! Elaluszunk, amikor virrasztanunk kellene, kardot rántunk, amikor imádkozunk lenne helyénvaló.

Jézus idejében ilyenek voltak a tanítványok is. Pedig nekik aztán igazán könnyű dolguk lehetett – mondhatnánk, hiszen Jézus kézzelfogható volt az életükben. Mégsem viselték sokszor példamutató hívőként magukat. Kiválasztottak voltak. Jézus a szemükbe mondta, hogy kövessék, mégis volt, aki elárulta Őt. Ebből is látszik, hogy a fizikai mivolt nem sokat segít a lelkien. A hit nem testi érintéseken múlik, nem akkor leszel hívő, ha Jézus fizikailag érint meg Téged, hanem lelkedben kell érzékelned Őt. Elméd, lelked és szíved kell Neki adnod, hogy kedves lehess Számára, ahogyan az énekeskönyvünk egyik dicsérete is mondja.

A tanítványok sem voltak tehát tökéletesek, nem is ezért lettek kiválasztva és nem is ezért küldettek ki a világba

(Mt 10, 1-42; 28, 16-20). Isten választotta őket eszközül, azért kapták ezt a feladatot, mert Isten azt jónak látta. Ennek, pedig örülnünk kellene, nem, pedig folyamatosan a „miérteket” fessegetni. A válasz nagyon egyszerű: azért, mert Ő úgy akarta! Ennyi miért nem elég? Talán azért, mert mindig egyszerűbb kérdezni, panaszkodni, keseregni, mint cselekedni és felmutatni az eredményt! Szóval nem csak gyarlók, hanem gyávák és gyengék is vagyunk! Ha már egyszer bőjt van, öntsünk tiszta vizet a pohárba! Te is, én is!

Térjünk vissza történetünkhöz, a Gecsemáné kertben történetekhez és Jézus elfogatásához (Mt 26, 36-56). Jézus és a tanítványok is válságban vannak. Jézust elárulja a barátja, meghurcolják, megkínózzák, meg kell halnia, a tanítványok pedig „Mester” nélkül maradnak. Mi más lehet ez, ha nem krízishelyzet? Pánik, áruulás, esztelen cselekedetek, összeomlás. Pánik

Simon András grafikája

WWW.SIMON.GALERIA.HU

– az utolsó vacsorán mindenki azt találhatja, hogy vajon ki lesz az áruló. Árulás – Jézus elfogatása és Júdás tagadása. Esztelen cselekedetek – a főpap szolgája fülének levágása. Összeomlás – Barabás helyett Jézus halála. Ha ezeket az eseményeket tényleg csak ilyen szempontból látnánk, akkor tényleg helyénvaló lenne a végkifejlett, melyet a „Brian élete” c. filmben mutatnak be a rendezők: amikor Jézus keresztre-feszítése után a keresztt alá megérkezik a „felmentő sereg”, az „öngyilkos alakulat” és támadásba lendülnek. Egytől-egyig magukat szúrják le. Ez a filmben poénnak számít, viszont ha kivetítjük a való életre, akkor már kicsit sem vicces. Sokkal inkább meg gondolatlan, felelőtlen és hitetlen. Ezt pedig nem a film rendezőire értem, hanem magunkra. Azért, mert miután kri-

zishelyzetben érezzük magunkat, fel akarjuk adni, a kikapukat keressük, melankólia, nincs is értelme, mindenki hagyjon békén, amúgy is mindenki ezt teszi. Pontosan ezért tart ott a világ, ahol, mert mi is csak állunk a kereszttel alatt és sopánkodunk, szitkozódunk, önpusztítunk. Füleink és lelki szemünk, pedig a sötétség homályában tántorognak ahelyett, hogy példát vennénk Attól a Valakitől, Akivel majd együtt szeretnénk a Paradicsomban lenni.

Jézus a Gecsemáné kertben háromszor megy el imádkozni és arra kéri Atyját, hogy „ha lehetséges, távozzék el tőlem ez a pohár; mindazáltal ne úgy legyen, ahogy én akarom, hanem amint te.” (Mt 26, 39). „Atyám, ha nem távozhat el tőlem ez a pohár, hanem ki kell innom, legyen meg a te akaratom.” (42). Harmadszor is imádkozott ezekkel a szavakkal, majd pedig várta a beteljesedést. Jézus sem nyugodt ebben a helyzetben: gyötrődik, szomorkodik, de szüntelenül imádkozik. Amikor eljönnek érte és elfogják, meginti a kardot forgatót, még ekkor is igazgatja tanítványait, s mindemellett kinyilvánítja azt, mennyire bizik Atyja akaratában és cselekedetei okának mivoltában: „Tedd vissza kardodat a helyére, mert akik kardot fognak, kard által vesznek el. Vagy azt gondold, hogy nem kérhetném meg Atyámat, hogy adjon mellém most tizenkét sereg angyalnál is többet? De miképpen teljesednének be akkor az Írások, hogy ennek így kell történnie?” (Mt 26, 52-54). Itt van tehát a lényeg, az Isten akarata. Akaratát sokszor válságos helyzetek sokaságán keresztül adja tudunkra, és ha hittel vesszük az akadályokat, akkor válságos helyzetbe kerülhetünk. A kiváltságunk már meg van, ugyanis az Úr gyermekévé fogadott bennünket. Fia kereszthalálával meg is váltott bennünket az örök haláltól. Ha azonban mindezt nem látjuk át, nem hisszük és valljuk, nem érezzük magunkénak, akkor jöhet az a tizenkét sereg angyal is, ők sem sokat segítenek rajtunk. Talán nekünk is ugyanúgy kellene Jézust kérdeznünk, mint azt Júdás tette: „Talán csak nem én vagyok az (áruló), Mester?” (Mt 26 25) – viszont ha már egyszer elárultuk Őt mindennapi apró/nagyobb hitetlenkedéseinkkel/káromlásainkkal, akkor legalább azt lássuk meg, hogy számunkra van a kötélén kívül (Mt 27, 5)

más megoldás is. Van bűnbocsánat, ha megbánjuk bűneinket. Van kiút a válságos helyzetből, és nem csak a hitelfelvétel a megoldás. Jézus meghalt és feltámadott, majd így köszönt a vele találkozóknak: „Békesség néktek!” (Lk 24, 36.b. ; Jn 20, 19.b.). Ha megtalálsz a békességet a szívedben, nincs olyan világválság, mely ellehetetlenítene az életedet! Gondolkodj el mélyen bensődben, olvasd nyitott szívvel Jézus életét és tanításait, s meglásd, mekkorát fordul Veled a világ. Találd meg az

utat a benső békédhez, segíts másoknak is, hogy ezt megtalálják, s életed új mederben folyhat tovább.

Igen, mindig próbálok egy pozitív végszót találni. Ezt pedig azért teszem, mert én hiszek a csodákban. Ezért ki lehet nevetni, lehet naivnak és hiszékenynek nevezni, viszont számos alkalommal tapasztalom Isten hatalmas, gondviselő szeretetét életemben akkor is, amikor szerintem kicsit sem érdemlem meg... Hiszem a feltámadás csodáját, hiszem, hogy Krisztus által én is

megváltott gyermeke vagyok Atyámnak, s óriási öröm számomra, mikor van, aki ugyanezért velem örül.

Kívánom Neked, hogy keress és találj társra ebben az ünnepszorozatban is, tedd oda azt a „t” betűt válságos pillanataidba, s ezáltal életed is nem csak egy „él-e?” bizonytalankodó kérdés lesz, hanem biztos alapokra építkező „Élet”. Áldott, békességben, szeretetben megélt Ünnepeket kívánok Neked és Szeretteidnek!

Režic Annamária

Izrael – Ország? Nemzet? Gyülekezet?

József, a kiválasztott

József, Jákóbnak szeretett feleségétől Rácheltől született fia, akit azért helyez előtérbe, hogy testvéreit vezesse. Ő lesz a zsidó sors-modell, és szimbóluma egy egyedülálló vezetői tehetségnek.

A történet kezdetétől nyilvánvaló, hogy Józsefnek apja házában kivételezett helyzete van. Amíg bátyjai a nyáját legeltetik, ő apjától cifra ruhát kap, ami iriggyé teszi testvéreit. Álmai, amelyekben családtagjai fölé emelkedik, az irigységet a végsőkig fokozák. Amikor felnő, apja próbára teszi. Elküldi bátyjaihoz, hogy élelmet vigyen nekik. Ott a legelőn kell megmutatnia, hogy képes megbékéltetni testvéreit. Ez nem sikerül neki. Egy kiszáradt kútba dobják, végül eladják. Egyiptomban azonban József felemelkedik, és képességei elismeréseként a fáraó jobb keze lesz. József képességei ismertté lettek, de apjától kapott küldetését még nem sikerült teljesítenie, azaz még nem békéltette meg testvéreit. Évek multával testvérei Egyiptomba utaznak és ott békülnek meg. A látszólagos „Happy End” – boldog befejezés ellenére a családban átélt események még mindig befolyásolják a kapcsolatokat. József egyiptomiként viselkedik és úgy is néz ki. Nem lakik együtt a nagycsaláddal. A testvérei félnek tőle, s ez akkor derül ki, amikor

apjuk meghal. Ekkor testvérei, apjuk akaratára hivatkozva, kéri, hogy bocsásson meg nekik. Józsefet könnyekre fakasztja testvérei kérése. Megérti, hogy már soha többé nem lesz egy közülük. Megnyugtítja őket kijelentve, hogy nem kell félniük tőle. Jákóbbal önmaga helyett gyermekeit áldatja meg, elsősorban Efraimot, aki később József törzsének feje és Izrael népének vezetője lesz. Amikor a választott nép bevonul az ígért földjére vezetője Efraim utódja, Józsué. Ő az, aki a honfoglalást levezényli, a földet felosztja a törzsek között és Sikhem városa mellett – a mai Nablus – eltemeti Józsefet. Józsué halálát követően a törzs az ország középpontjában telepszik le, ezzel is érzékeltetve Efraim vezető szerepét. Emellett a törzs a nyugtalanság, sőt békétlenség jegyeit hordozza magán, aki kész harcolni is régi kiváltságaiért. Így szembeáll egymással a tehetséges vezető József és Júda, aki ellenében József szüntelenül hangsúlyozza vezérségét. Júda más-ként éli meg vezéri mivoltát, ő tanácskozik a többiekkel és úgy hoz döntést. A bibliai történettől kezdve mind a mai napig érezhető ez a vetélkedés a vezéregyéniségek között. A Bírák könyvének tudósítása szerint Gedeon és Jefe győzelmét követően Efraim rájuk támad, mivel veszélyeztetve érzi önmaga vezető pozícióját. Büszkesége miatt összeütkö-

zésbe kerül Júdával. Dávid király Júdából származik. A rivalizálásnak nincs vége. Salamon király halálát követően az Efraim törzséből származó Jeroboámnak, Nabat fiának sikerül elszakítani a törzsek nagy részét Júdatól. Így jön létre az északi Izrael és a déli Judea királysága. A második templom időszakában folytatódik a vita a vezetői elhivatottság kérdésében Efraim és Juda között. Hyrkanus fia, Elaázár rabbi a vezetésre hivatottságot a tehetség és tudás függvényének tekinti. A többi rabbi nem ért vele egyet és számúzik őt. A zsidó törvények szerint a többség véleménye dönt, és ez Júda kezében volt. A zsidó népnek mindenkor e két oldal között kellett választania. A próféták így szólnak Józseffel kapcsolatban: „Hát nem drága fiam-e Efraim, és nem kedves gyermek-e? Valahányszor megfenyegetem, mégis mindig törődöm vele. A bensőm remeg érte, irgalmaznom kell neki – így szól az Úr.” (Jeremiás 31,20) Érdekes módon a próféciákban két fiú kap helyet József és Júda. A jövő azonban a Messiásé. Az eljövendő Messiás József vagy Dávid házából való? A vezéri tisztség teljes bizonyossággal az utolsó időkben lesz nyilvánvalóvá.

Dr. Avsshalom Kapach, Israel Heute
Ford. Csoma László

„Mindent megfontoltam, és meggondoltam.”

- írta I.Ferenc József császár és apostoli király abban a kiáltványban, amelyben 1914. július 28-án bejelentette alattvalóinak, hogy Bécs hadat üzent Szerbiának.

Charles Tisseyre, a francia parlament képviselője könyvet írt a háború kitérésének körülményeiről: „... Tisza István volt az egyetlen vezető államférfi Európában, aki komolyan szót emelt a háború ellen.” A merényletet követő koronatanácson azonban azok az – akkor még osztráknak számító – nemzetiségi politikusok szavazták le, akiknek hazája később a győztes államok között szerepelt, és Magyarország háborús szerepének a világ közvéleménye előtti félreértelmezésében aktív szerepet játszottak.

A magyar katonák hősiességgel küzdöttek, óriási véráldozatot

hozva minden fronton. A háború kimenetele közismert. A ma élő nemzedék, akiknek nagyapái harcoltak a szerb, olasz, orosz, román hadszíntéren azonban nem feledkezhetnek a háború áldozatairól.

Ezért a Református Tanulmányi Központ tanulmányi kirándulást szervez az osztrák-olasz-svájci hármashatárhoz, ahol a 29. magyar Loudon gyalogezred katonái védtek a határt 1915-1918 között 2757 méter magasságban egy lépést sem hátrálva.

A tervezett időpont 2014. augusztus 1-7, jelentkezni lehet 2014. július 1-ig. További tájékoztatást a 0908 035 094-es telefonszámon, vagy a ladislavcsoma@gmail.com E-mail címen kapható.

Csoma L.

A feltámadás csodája

(Máté 28: 1-10)

Kedves Olvasóink! Mi másról is írhatnék most nektek, mint az erőt adó Feltámadás ünnepről, a húsvétról. Tudom, hogy sok mindent olvastatok, hallottatok már ez ünnepről, de remélem, hogy egy kicsit más szemszög-ből tudjuk ma megközelíteni. Ugyanis most azoknak az oldaláról közelítjük meg az eseményeket, akik nem hittek Jézus Krisztusban, akik keresztre feszítették, és örültek annak, hogy megszabadultak tőle.

Először is azt kell látnunk, hogy ezek az emberek, a zsidó nép akkori vezetői, a főpap, a farizeusok nem akarták elhinni, hogy Jézus az Isten Fia. Nem akarták elhinni, hogy Őt az Isten küldte azért, hogy megmentse a bűnös ember életét, világát. Ebből kifolyólag egyáltalán nem tetszett nekik Jézus munkássága, tanítása. Mindent megtettek, hogy elnémítsák, hogy eltüntessék. Az evangéliumok tele vannak olyan történetekkel, melyek arról tesznek tanúbizonyságot, hogy a farizeusok, főpapok csapdába akarták csalni Jézust, hogy valami olyat mondjon vagy tegyen, amit a törvény szigorával megbüntethetnek. Ezek az emberek nagyon elégedettek voltak magukkal, amikor sikerült elfogni és kivégez-

ni Jézust. Úgy gondolták, hogy lezárhatják a „Jézus ügyet”.

De mégsem voltak teljesen biztosak magukban, ugyanis Jézus sírjához öröket állítottak, akiknek az volt a feladatuk, hogy őrizzék a sírt, nehogy Jézus tanítványai ellopják a testet, és azt állítsák, hogy Jézus feltámadt a halottak közül. A sírt őrző katonák felkészültek egy esetleges kívülről jövő támadásra, de ahogy tudjuk, az nem onnan jött, hanem felülről.

Ebből a történetből is világos, hogy a hitetlenek mindig megszegyenülnek. Amikor ugyanis vasárnap hajnalban megérkeznek az asszonyok a sírhoz, hogy megkenjék Jézus halott testét illatos olajokkal, meglátják a nyitott sírt, és a sír mellett a szinte holtá vált katonákat, valamint egy angyalt, aki azt mondta nekik: Ne féljete! A katonák szinte holtá váltak a félelemtől, mert Jézus ellenségei, hitetlen emberek voltak, de az asszonyoknak, akik Jézust keresték, nem kell félniük! Félnivalójuk azoknak van, akik nem fogadják el Jézust, mint Isten Fiát, és a mi

Megváltónkat.

Ma is sokan kétségbe vonják a feltámadás tényét. Sokan vannak, akik azt mondják, ez teljesen ellent mond a józanésznek. Ezek az emberek egyszer olyanná válnak majd, mint a Jézus sírját őrző katonák. Megtelnek félelemmel. Akik azonban hisznek a feltámadásban, nem félnek, mert tudják, hogy Jézus feltámadásával legyőzte a halált, és a benne hívőknek örök életet ad. Ne féljete tehát, csak higgyete Jézusban, és mindent legyőzhetete életetekben.

Imádság: Köszönjük Neked Istenünk, hogy elküldted Jézus Krisztust erre a világra, hogy megmentsen minket az ördög hatalmától. Add, hogy egész életünkben higgyünk benne, és megváltó hatalmában! Ámen.

Aranymondás: „Ti ne féljete! Mert tudom, hogy a megfeszített Jézust kerseitek. Nincsen itt, mert feltámadt, amint megmondta.” Máté 28: 5-6

K.V.

Gályarab prédikátorok nyomában

Tanulmányi kirándulás 2014. június 16-21.

A Szlovákiai Magyar Református Lelkészek Egyesülete tanulmányi kirándulást szervez 2014. június 16-21-én a gályarab prédikátorok nyomában a Deregyő-Pozsony-Bécs-Gráz-Trieszt útvonalon. Vissza a Porec - Pula - Labin - Abbázia - Budapest - Deregyő útvonalon. Részvételi díj 340 Euró, amely tartalmazza az autóbussz költséget, szállás és a reggeli, vacsora árát.

Jelentkezni lehet a következő telefonszámokon:

056 63 95396 és a 0908 035 094, és a ladislavcsoma@gmail.com e-mail címen.

JELENTKEZÉSI HATÁRIDŐ 2014. ÁPRILIS 15.

Csoma László a SzMRLE elnöke

Rejtvény

1. A teremtés koronája
2. Az ilyen ember nem hiszi Jézus feltámadását
3. Ő hirdette meg az asszonyoknak a feltámadás örömhírét
4. Ez a négy könyv ír Jézus életéről (közös nevük)
5. Isten úgy szerette..., hogy az Ő egyszülött Fiát adta érte.
6. Jézust ennek látja a hitetlen ember
7. A nyitott sír üzenete
8. Az eredeti választott nemzet

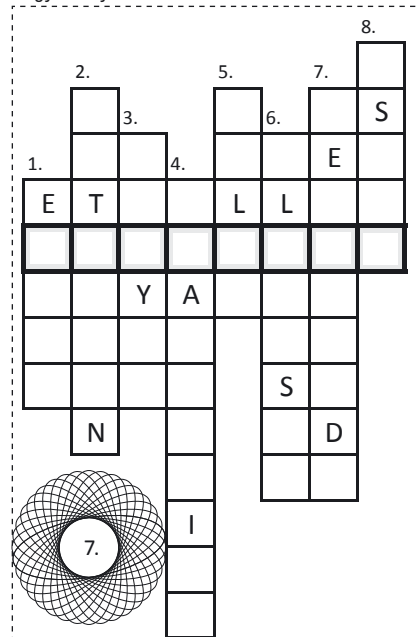
A rejtvény megfejtését a Szerkesztőség címére lehet beküldeni, 2014. május 20-ig: Református Újság Szerkesztősége, Hlavná 216, Drahňov 07674.

FIGYELEM: Csak az újságból kivágott, eredeti rejtvényt tudjuk elfogadni. Készítette: Györky Szilvia

IFI MEGFEJTŐK

Az 5-ös számú keresztrejtvényünk megfejtői:
Alsólánc: Anderko Denis; **Berzete:** Szanko Mónika; **Bodroszedahely:** Kiss Petronella; **Borzova:** Mezei Margit; **Deregyő:** Hajtó Petronella, Nagy Patrik, Kalán Rebeka, Kocsis Roland, Istenes Vanda, Istenes Arnold, Kanóc Krisztina, Szallár Szimona; **Fél:** Szalay Margit; **Felsőlánc:** Nagy Zsuzsa; **Kapoclecseny:** Rudik Sebastján, Petrik Áron; **Kisgérés:** Illés Vanesa; **Kiskövesd:** Onda Richárd, Onda István, Zselenák Máté, Sallai Csaba; **Komárom:** Jánosdeák Márk; **Kulcsod:** Nagy Judit; **Ladmóc:**

Bodnár Enikő, Bodnár Emese, Vida Boglárka; **Marcelháza:** Kázmér Margit, Gál Piroska; **Mátyócvajkóc:** Bodnár Richárd, Bodnár Klaudia; **Nagykapos:** Barkó Levente, Bugis Levente; **Nagykövesd:** Tóth Eszter, Keresztúry Krisztián, Keresztúry Eszter, Puskás Orsolya, Lipán Barbara; **Nagyöved:** Molnár Judit; **Nagyráska:** Molnár Márk; **Nagysalló:** Hőnyi Julianna; **Nagyszelmenc:** Pásztor Zsombor; **Örös:** Lőrincz Ildikó, Lukács Tamara; **Réte:** Szabó Ildikó; **Vaján:** Jakub Adrián; **Zemplén:** Nagy Fanny

Ülésezett a Lelkészegyesület elnöksége Tornalján

Teljes létszámban tartotta meg tanácskozását a Szlovákiai Magyar Református Lelkészek egyesülete. A múlt év eseményeinek áttekintése után, a német partneregyesülettel kialakuló kapcsolat erősítése, az éven sorra kerülő tisztújítás, valamint a lelkeszi érdekvédelem kérdésében hozott döntést az elnökség.

Az Anhalt-i Tartományi Lelkészegyesület meghívta egyesületünk elnökét a 2014. május 19-22-én tartandó közgyűlésükre. A tisztújító közgyűlés tervezett időpontja 2014. októberének

első hete. Az egyesület elnöksége egyhangú döntéssel fordult a Zsinati Tanácshoz, mivel tudomása szerint a 1990-es évek második felében két lelkes nem kapta meg a legátum neki járó részét. Az elnökség szorgalmazza, hogy bizonyos etikai kérdésekben kerüljön megfogalmazásra olyan irányvonal, amelyhez igazodhat minden lelkes és presbitérium.

Köszönet a szeretetteljes fogadtatásért a Tornalja-i gyülekezet lelkesznőjének, és a szolgáló asszonytestvéreknek.

CsL

A Lónyay Gábor társulás ismét kész segíteni a gyülekezeteket az adó 2%-val
Adatok: **Záujmové združenie**

Gábora Lónyayho
076 74 Drahňov 216
občianské združenie
IČO:31256732

Könyvbemutató

A Nagykapos-i Ifi Központban mutatta be egyházunk püspöke, Fazekas László és Dr. Fodor Ferenc a „Hitünk pajzsa” c. kötetet, amelyet közös kiadásban jelentetett meg a Dunántúli Református Egyházkerület és a Szlovákiai Református Keresztyén egyház. A könyv, a nagykaposi születésű, Dr. Nagy Sándor Béla lelkipásztornak, a Heilderbergi Káté 129 kérdése alapján írott prédikációit tartalmazza. A püspök úr kiemelte a Káté fontosságát, megemlítve, hogy amíg a német nyelvterületen már szinte alig ismerik, addig a magyar reformátusság számára ma is élő hatású ez a hitvalló mű. Dr. Fodor Ferenc, a kötet szerkesztője személyes élményeiről beszélt, hisz ismerte a szerzőt. De ki is volt Nagy Sándor Béla? A kiadvány végén található életrajzi összefoglaló szerint „apai ágon a nagypapa Debrecenben született, majd a Bereg vármegyei Debrecenben élt.” Pál, az édesapa katona lett, később a nagykaposi csendőrségre került.

Anyai ágon a család Deregnőről, a Póti

családból származik. A család a maga kegyetlen valóságában élte meg Triannon következményeit. Három évig a sátoralajúhelyi vasútállomáson éltek egy tehervagonban. Nagy Béla életútja bemutatja a 20. század félelmetes valóságát, de azt a Krisztusba vetett hitet is, amely által erőt nyerhetünk a félelmek és erőtlenségek közt is.

Áldással olvashatja e kötetet minden hitben megerősödni kívánó és az Úrhoz vágyakozó lélek.

Csoma László

Özv. Szabó Ferencné:

Út a kereszthez

Óh, bűneiben vergődő világ,
Mely az Istenhez utat nem talál!
Csak bolyong sötétben éjnek éjjelén,
Nem látja távolban ragyog az égi fény.

Krisztus szent keresztye fényesen ragyog,
Mutatja mennybe merre visz az út.
Bár keskeny ez az út, és tövise nagyon,
De az út végén vár az irgalom.

Még ma nyitva van a kegyelem ajtaja,
S oly édesen hangzik Jézus hívó szava:
Mégfáradt lelkek hozzám jöjjetek!
Halljuk meg a hívást, mert holnap késő lehet!

Rázzuk le lelkünk a bűnök láncait,
Legyen elég erős szívünkben a hit,
Talán ma még lehet, talán ma még szabad,
Még ma boruljunk le a kereszttel.

Jézusunk szent vére mindnyájunkért hullt,
Általa lelkünk a bűnből szabadult,
Feláldozta testét értünk a kereszten,
Hogy mennyei Atyjának eleget tegyen.

E nagy szeretetért, drága Jézusunk,
Mit adhatnánk néked, mit nem Tőled kaptunk?
Arra kérünk, költözz bűnös szívünkbe,
Végy lakozást benne most és örökre!

REFORMÁTUS
Újság

Gyülekezeti tájékoztató

Kiadja a Lónyay Gábor Polgári Társulás
– igazgató Csoma László

Terjeszti a Deregnő-i Református Keresztyén
Gyülekezet

Szerkesztőség:

főszerkesztő - Fülöp Sándor,
szerkesztők - Režić Annamária, Kraus Viktor
kárpátmedencei tudósítók:

Fábián Tibor, Szenn Péter
Felelős szerkesztő: Györky Szilvia
Nyomja: Györky Marián - MS PRINT

Szerkesztőség címe:

076 74 Drahňov-Deregnő 216,
Tel.: 056/639 53 96, Mobil: 0908 035 094,
E-mail: ladislavcsoma@gmail.com
vagy csomalaszlo@centrum.sk

Így ünnepeltük március 15-ét

Ünnepi fáklyásmenet - Nagyvárád

Split - Európa Ház

Petőfi szobor Harasztiban

Hanva

Lénártfalva

Magyarböd